

Ліягона

Сімейна історія:
бачити себе в
Божому плані,
сс. 22, 26.

Доросла молодь:
зробити Суботній день
пріоритетом, с. 42

Залишатися стійкими,
коли друзі залишають, с. 52

"І про одяг чого ви клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, не працюють, ані не прядуть. А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них. І коли польову ту траву, що сьогодні ось є, а завтра до печі викидається, Бог отак зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні!"

Матвій 6:28–30

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Свідчення і навернення**
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** **Послання візитного вчителювання: Якості Ісуса Христа: без гриха**

СТАТТІ

- 14** **Ворота під назвою "хрищення"**
Старійшина Дж. Девн Корніш
Хрищення зануренням є початком шляху укладення завітів, що веде до тривалого навернення.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: фотографія Метью Рійера. Друга сторінка обкладинки: фотографія Уїлла Хонга.

- 18** **Один храм—три нові можливості**
Дон Л. Сирл
Отримавши натхнення від Духа під час проведення днів відкритих дверей храму, ці гватемальські сім'ї просуваються шляхом, що веде до піднесення.

- 22** **Як сімейна історія змінює наше серце і розум**
Емі Гарріс
Коли ми досліджуємо сімейну історію, то відкриваємо для себе велич Божого плану і особистісну природу Його любові до нас.

- 26** **"Мої дні" храмів і технологій**
Старійшина Ніл Л. Андерсен
Вас було послано на землю в цей час для особливої мети, яка включає відповідальність надавати допомогу в здійсненні роботи зі спасіння.

- 34** **Поки ваша подорож не закінчилася**
Річард М. Ромні
Коли настає час, що нам треба витерпіти гідно, ми можемо багато чому навчитися з прикладу тих, хто присвятив своє життя відданому служінню Богові та Його дітям.

РУБРИКИ

- 8** **Блокнот жовтневої конференції, 2014 рік**
- 10** **У що ми віримо: Патріарші благословення: натхненний дороговказ для вашого життя**
- 12** **Наші домівки, наші сім'ї: Вдячна за храмові завіти**
Карі Флоренс
- 38** **Голоси святих останніх днів**
- 80** **До нових зустрічей: Істинна любов**
Старійшина Джозеф Б. Віртлін

46

**42 Благословення
Суботнього дня**

Еммелайн Р. Уілсон

Доросла молодь спостерігає чудеса, намагаючись зберігати Суботній день у святості.

**46 Профілі дорослої молоді:
Міцні весла, міцні свідчення
у Французькій Полінезії**

Мінді Енн Левітт

*Чи зможете ви в
цьому номері знайти
закховану Діагону?*

*Підказка: не забудьте
свій рюкзак.*

**48 Сподіватися на Бога
кожного дня**

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
Небесний Батько дуже хоче надати допомогу, якої ми шукаємо кожного дня.

**52 Знаходити силу в
хороших друзях**

Старійшина Хорхе Ф. Себальйос
Друзі, яких ви обираєте, можуть справляти великий вплив на ваше життя, тож важливо мудро вибирати.

**54 Коли хороші друзі
помиляються**

Що ви можете робити, коли ваші друзі починають занижувати свої норми?

57 Місце для нас

**58 Що ми знаємо про
доземне життя**

Норман В. Гарднер
Знання про те, що ви прийняли рішення йти за Спасителем в доземному житті, допомагає вам приймати хороші рішення упродовж земного життя.

60 Запитання і відповіді

Нещодавно я втратив близького друга. Як мені подолати смуток?

62 Ми сумуємо за Софією

Фернандо Перальта
Коли ми з сестрою потрапили у серйозну аварію, наша сім'я покладалася на храмові завіти, шукаючи спокою.

64 Час вивчати Писання

Старійшина Річард Г. Скотт
Що є більш важливим, ніж школа, робота або соціальні мережі?

70

**65 Особливий свідок:
Листи від бабусі Уітл**

66 Настала ваша черга

Єпископ Гарі Е. Стівенсон
Зараз настав час підготуватися до зустрічі з Богом і допомагати іншим робити те ж саме.

68 Наша сторінка

69 Чудова ідея

70 Завжди є час помолитися

Барбара Хопф
Фінн боявся йти до школи, поки його мама не підказала йому просте рішення.

72 Допомогти новій подрузі

Квінлі В.
Святий Дух може допомогти вам знати, як виявляти любов іншим людям.

73 Музика: Коли Ісус христився

Джінн П. Лоулер

**74 Час вивчення Писань:
Ісус охристився**

Ерін Сандерсон і Джин Бінгем

**76 Для молодших дітей:
Виступ Джуліани**

Джейн Мак-Брайд Чоейт

52

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось дві ідеї:

"Ісус охристився", с. 74: Ви можете почати домашній сімейний вечір співом пісні "Коли Ісус христився" (див. с. 73). Ви можете разом прочитати біблійну розповідь про хрищення Ісуса і запропонувати членам сім'ї, які вже охристився, розповісти, що вони відчували і про що дізналися під час хрищення і конфірмації. Коли ви будете читати разом і ділитися свідченнями, допоможіть дітям зрозуміти завіти, пов'язані з хрищенням. Ви можете скористатися запитаннями до Писань, наведеними в цій статті, навчаючи дітей про завіти хрищення.

"Істинна любов", с. 80: у якийсь день тижня попросіть членів сім'ї звертати увагу на прості виявити доброти, що відбуваються кожного дня. Під час домашнього сімейного вечора попросіть, щоб хтось із членів сім'ї розповів, що він чи вона помітили упродовж тижня. Як каже старійшина Віртлін у своєму посланні: "Любов—це початок, середина і кінець шляху учнівства". Ви можете зробити простий малюнок, на якому показано шлях, поділений на багато маленьких сегментів. Поясніть, що за кожен вияв доброти—маленький чи великий—члени сім'ї можуть зафарбувати один з сегментів на шляху. Намагаючись усією сім'єю виявляти любов до інших, ви будете просуватися шляхом учнівства.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Витерпіти, 34
Віра, 26, 34, 41, 48

Генеральна конференція, 8
Доземне життя, 58

Друзі, 52, 54, 72
Завіти, 14, 18, 62

Ісус Христос, 7, 73, 74
Любов, 80

Місіонерська робота, 18, 38, 40

Молитва, 4, 12, 70
Навернення, 4, 14, 18

Патріарші благословення, 10

Писання, 39, 64
Сімейна історія, 22, 26
Сім'я, 12, 18, 22, 62

Служіння, 34
Смерть, 60, 62

Спокута, 7
Суботній день, 42

Технології, 26
Храми, 18, 26, 41, 55
Хрищення, 14, 18, 40, 73, 74

**Президент
Генрі Б. Айрінг**

Перший радник у
Першому Президентстві

СВІДЧЕННЯ І НАВЕРНЕННЯ

Є різниця між отриманням свідчення про істину і справжнім наверненням. Наприклад, великий апостол Петро склав своє свідчення Спасителеві, що він знає про Божественне Синівство Ісуса Христа.

“[Ісус] каже до них: А ви за кого Мене маєте?

А Симон Петро відповів і сказав: “Ти Христос, Син Бога Живого!”

А Ісус відповів і до нього промовив: “Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець” (Матвій 16:15–17).

Однак пізніше, даючи наказ Петрові, Господь звертається до нього і до нас з настановою стати по-справжньому наверненими і зберігати своє навернення упродовж усього життя. Спаситель сказав це так: “Ти ж колись, як навернешся, зміцни братню свою” (Лука 22:32).

Ісус навчав Петра, що все ще має відбутися велика зміна, аби людина не лише мала свідчення, але була здатною думати, відчувати і діяти, як істинно навернений послідовник Ісуса Христа. Це і є та могутня зміна, якої всі ми прагнемо. Як тільки вона в нас відбувається, необхідно, щоб ця зміна продовжувала тривати до кінця нашого земного випробування (див. Алма 5:13–14).

Ми знаємо з власного досвіду і зі спостережень за іншими людьми, що кількох епізодичних проявів духовної сили недостатньо. Петро заперечував, що знає Спасителя навіть після того, як через Духа отримав свідчення, що Ісус є Христос. Троє свідків Книги Мормона мали безпосереднє свідчення, дане їм, що Книга Мормона є словом Божим, однак пізніше вони

не спромоглися підтримати Джозефа Сміта як пророка Господньої Церкви.

Нам потрібна зміна в серці, як про це написано в книзі Алми: “І вони всі проголосили народів те саме—що їхні серця було змінено; що вони не мають більше бажання чинити зло” (Алма 19:33; див. також Мосія 5:2).

Господь навчав нас, що коли ми по-справжньому навернені до Його євангелії, наші серця повернуться від егоїстичних турбот до служіння, щоб надихати інших на шляху до вічного життя. Аби стати

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, використав “притчу про мариновані огірки”, аби навчати, що навернення—це неперервний процес, а не разова подія: “Рядок за рядком і приписання за приписанням, поступово і майже непомітно наші мотиви, думки, слова і вчинки починають відповідати волі Божій. Цей етап перетворення вимагає часу, наполегливості й терпіння” (“Вам необхідно родитись згори”, *Ліягона*, трав. 2007, с.19). Ви можете проглянути притчу про мариновані огірки з тими, кого навчаєте. Що може кожен з нас робити, аби постійно рухатися вперед у поступовому процесі навернення, про який говорять президент Айрінг і старійшина Беднар?

наверненими, ми можемо з вірою молитися і працювати, щоб стати новими створіннями завдяки Спокуті Ісуса Христа.

Ми можемо почати молитися, аби мати віру покаятися в егоїзмі та просити про дар опікуватися іншими більше, ніж собою. Ми можемо просити в молитві про силу відкинути гордовитість і заздрість.

Молитва також буде ключем для отримання дару любові до слова Божого і любові до Христа (див. Мороній 7:47–48). Ці дві любові об'єднуються в одну. Якщо ми читаємо, розмірковуємо і молимося про слово Бога, ми поступово його полюбимо. Господь впустить цю любов у наше серце. Коли ми її відчуємо, то почнемо любити Господа все більше і більше. Разом з цим прийде любов до інших, яка необхідна нам для того, щоб зміцнювати людей, яких Бог помістить на нашому шляху.

Наприклад, ми можемо молитися, аби розпізнати людей, яких Господь хоче направити до місіонерів на навчання. Місіонери повного дня можуть з вірою молитися, аби знати

Нам необхідна зміна в серці, подібна до тієї, яку пережив народ Ламонія у 19 розділі книги Алми.

через Духа, чого навчати і про що свідчити. Вони можуть молитися з вірою, щоб Господь дав їм відчувати любов до кожного, з ким вони зустрічаються. Місіонери не приведуть кожного, кого зустрічають, до вод хрищення і отримання дару Святого Духа. Але вони можуть мати Святого Духа як напарника. Завдяки служінню та допомозі Святого Духа, місіонери потім, через певний час, відчують зміну у своєму серці.

Та зміна буде постійно повторюватися, якщо вони і ми безкорисливо і неперервно впродовж життя будемо діяти з вірою, аби зміцнювати інших за допомогою

евангелії Ісуса Христа. Навернення не буде разовою подією або чимось, що триватиме лише певний період у житті; це буде неперервним процесом. Життя може стати яскравішим, аж до того досконалого дня, коли ми побачимо Спасителя і дізнаємося, що стали такими, як Він. Господь описав цю подорож таким чином: “Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого” (УЗ 50:24).

Я обіцяю вам, що це можливо для кожного з нас. ■

Зміна мого серця

Данте Байрадо

Коли я вперше дізнався про відновлену євангелію Ісуса Христа, я відчував, як Дух свідчить про її істинність. Завдяки молитві моє свідчення стало ще певнішим, і я вирішив охреститися.

Невдовзі після хрищення люди в моєму приході почали запитувати, що я думаю про служіння на місії. Чесно кажучи, я навіть не знав, що відповісти. Думка про те, що доведеться залишити сім'ю і навчання заради служіння на місії, здавалася мені абсурдною.

Тоді одного дня я почав думати про своє навернення.

Я згадав місіонерів, які навчали мене, які терпляче відповідали на мої запитання і допомагали зрозуміти євангелію. Я зрозумів, що без їхньої допомоги я ніколи не знайшов би істинної Церкви. Як тільки я це усвідомив, бажання служити запалало у грудях. Я відчував, як Дух каже мені, що я маю служити на місії повного дня.

Я знаю, що місіонерська робота—це робота нашого Небесного Батька і що ми можемо допомагати приводити душі до чудового знання про відновлену євангелію.

Автор живе у Форталесі, Бразилія.

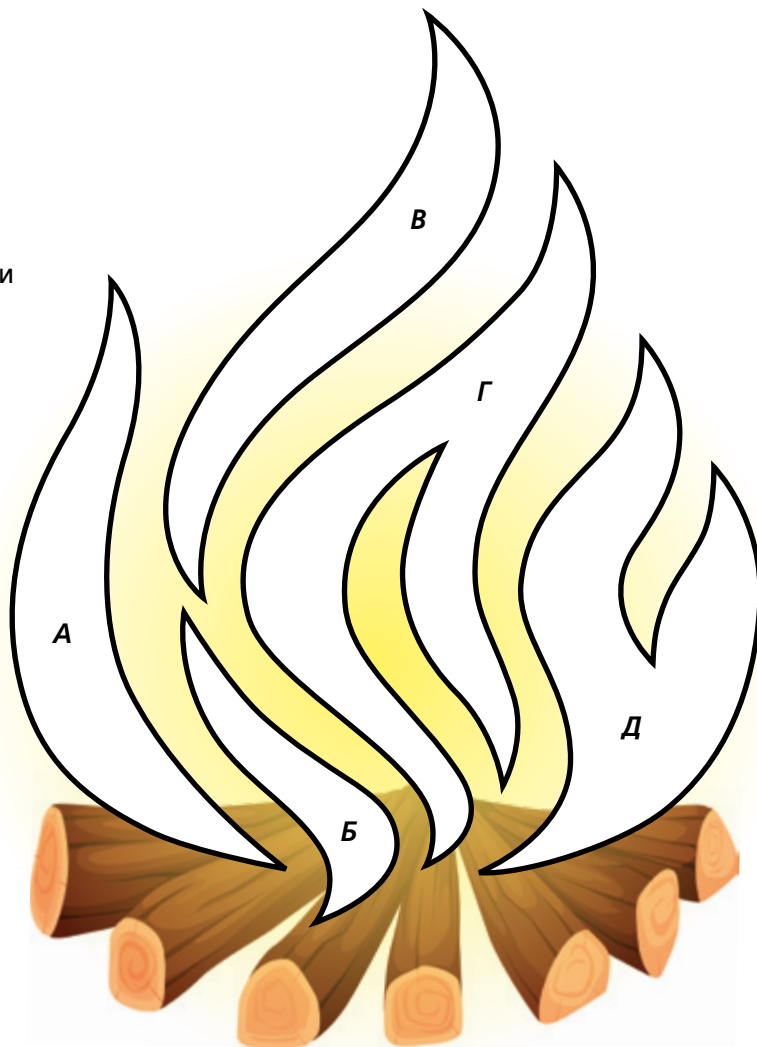
ДІТЯМ

Нехай твоє свідчення яскраво палає

Здобути свідчення—це ніби розвести багаття. Так само, як нам треба додавати дрова, щоб багаття не згасало, ми повинні молитися, каятися, служити іншим, вивчати Писання і дотримуватися заповідей, аби наше свідчення зростало.

Щоб більше дізнатися про те, як зміцнювати свідчення, прочитай кожен уривок з Писань, вказаних нижче. Розмалюй ту частину вогню, яка відповідає кожному прочитаному уривку. Чим більше уривків ти прочитаєш, тим яскравішим буде вогонь—і твоє свідчення!

- А. Мосія 2:17
- Б. Алма 5:46
- В. Алма 32:27
- Г. 3 Нефій 15:10
- Д. Іван 5:39

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння життя і місії Спасителя збільшить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Якості Ісуса Христа: без гріха

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про якості Спасителя.

Наш Спаситель Ісус Христос— єдиний, хто був здатний здійснити спокуту для людства. “Ісус Христос, непорочний Агнець, добровільно поклав Себе на жертovníк і сплатив ціну за наші гріхи до “останнього шеляга”,—сказав Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві¹. Розуміння того, що Ісус Христос був без гріха, може допомагати нам збільшувати віру в Нього і намагатися дотримуватися Його заповідей, каятися і ставати чистими.

“Ісус також мав плоть і дух, але Він не піддавався спокусам (див. Мосія 15:5),—сказав старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— Ми можемо повернутися до Нього, ... тому що Він розуміє. Він розуміє труднощі, і Він також розуміє, як одержати перемогу над труднощами. ...

Сила Спокути Спасителя може видаляти наслідки гріха. Коли ми каємося, Його спокутуюча милість виправдовує і очищує нас (див. 3 Нефій 27:16–20). Все стає так, наче ми не піддалися спокусі, наче не спокусилися.

Якщо ми намагаємося день за днем і тиждень за тижнем іти дорогою Христа, наш дух сягає верховенства, внутрішня боротьба стихає і спокуси перестають турбувати².

Додаткові уривки з Писань

Матвій 5:48; Іван 8:7; Євреям 4:15; 2 Нефій 2:5–6

ПОСИЛАННЯ:

1. Дітер Ф. Ухтдорф, “Ви можете зробити це зараз!” *Ліягона*, лист. 2013 р., с. 56.
2. Д. Тодд Крістофферсон, “Щоб вони могли бути єдині в нас”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 71.

Віра, сім'я, допомога

З Писань

Спаситель заплатив ціну за наші гріхи Своїм Божественним Синівством, Своїм безгрішним життям, Своїми стражданнями і пролиттям крові у Гефсиманському саду, Своєю смертю на хресті і Воскресінням з мертвих. Завдяки Спокуті Ісуса Христа ми можемо знову стати чистими, якщо каємося у гріхах.

Цар Веніямин навчав свій народ про Спокуту Ісуса Христа, а потім запитав, чи вірять вони його словам. “І вони всі заволали в один голос, кажучи: ... Дух ... звершив сильну зміну в нас, або в наших серцях, що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро. ...

І ми бажємо увійти в завіт з нашим Богом, щоб виконувати Його волю, і бути послухними Його заповідям у всьому” (Мосія 5:1–2, 5).

Ми також можемо мати “сильну зміну”, як і народ царя Веніямина, який не мав “бажання чинити зло, але постійно чинити добро (Мосія 5:2).

Поміркуйте над цим

Яка різниця між бути чистими і бути доскональними?

БЛОКНОТ ЖОВТНЕВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ, 2014 РІК

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали жовтневої генеральної конференції 2014 року, ви можете звертатися до цих сторінок (і Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ДОКТРИНАЛЬНІ ПИТАННЯ

Дотримуйтеся золотого правила

“Послідовники Христа мають бути прикладом ввічливості. Ми повинні любити всіх людей, вміти добре слухати і виявляти турботу стосовно їхніх щирих вірувань. Незважаючи на те, що ми можемо не погоджуватися з чимось, ми не повинні бути сварливими людьми. Наша позиція і манера спілкуватися стосовно спірних питань не повинні нести в собі дух сперечань. Ми маємо бути мудрими в поясненні й дотриманні нашої позиції

та впливові на інших людей. Чинячи так, ми просимо, щоб інші люди не відчували образу через наші щирі релігійні вірування і вільне сповідання нашої релігії. Ми заохочуємо всіх нас дотримуватися золотого правила Спасителя: “Усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви” (Матвій 7:12)”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Любити відмінних від нас людей і жити з ними”, *Ліягона*, лист. 2014, с. 27.

ПРОРОЧЕ ОБІЦЯННЯ

Одкровення

“Одкровення продовжують надходити у Церкві: пророк отримує їх для Церкви; президент отримує їх для свого колу, своєї місії, або свого кворуму; єпископ—для свого приходу; батько [і матір—для своєї] сім’ї; кожен—для себе особисто”¹.

“Я свідчу вам, що це правда. ...

Бог виливає одкровення на Своїх дітей через Святого Духа. Він говорить зі Своїм пророком на землі, яким сьогодні є Томас С. Монсон. Я свідчу, що він тримає і використовує всі ключі священства на землі.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Безперервне одкровення”, *Ліягона*, лист. 2014, с. 73.

ПОСИЛАННЯ:

1. Boyd K. Packer, “We Believe All That God Has Revealed”, *Ensign*, May 1974, 95.

ПІТИ І ЗРОБИТИ

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, порекомендував два способи, як молодь

може “отрима[ти] особисте свідчення про пророка Джозефа Сміта”.

“По-перше, знайдіть вірші у Книзі Мормона, які, як ви відчуваєте і знаєте, є абсолютно істинними.

Потім поділіться ними з сім’єю і друзями, ... визнаючи, що Джозеф був знаряддям у Божих руках. Далі, прочитайте свідчення пророка Джозефа Сміта в Дорогоцінній Перліні. ... Подумайте про те, аби записати свідчення Джозефа Сміта своїм власним голосом, щоб постійно слухати його і ділитися ним з друзями”.

З виступу “Джозеф Сміт”, *Ліягона*, лист. 2014, с. 30.

Відповіді для вас

На кожній конференції пророки і провідники дають натхненні відповіді на запитання, які можуть виникати у членів Церкви. Скористайтеся своїм примірником журналу за листопад 2014 р. або зайдіть на сайт conference.lds.org, щоб знайти відповіді на ці запитання:

- Як ми можемо краще зрозуміти важливість причастя? Див. Шеріл А. Есплін, “Причастя—оновлення душі”, с. 12.
- Який зв’язок існує між свободою вибору, правосуддям, милістю, покаанням і Спокутою Спасителя? Див. Д. Тодд Крістофферсон, “Вільні назавжди, щоб діяти самостійно”, с. 16.
- Чому домівка є ідеальним місцем для навчання євангелії Ісуса Христа? Див. Тед Р. Каллістер, “Батьки: головні вчителі євангелії для своїх дітей”, с. 32.
- Як батьки працюють разом над розбудовою вічної сім’ї? Див. Л. Том Перрі, “Знайти тривалий мир і побудувати вічні сім’ї”, с. 43.

Щоб почитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

Ходіть, і побачте!

Чому святі останніх днів бажають ділитися євангелією?

“Віддані послідовники Ісуса Христа завжди були і завжди будуть доблесними місіонерами,—сказав старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—Місіонер—це послідовник Христа, який свідчить про Нього як Викупителя і проголошує істини Його євангелії.

Церква Ісуса Христа завжди була і завжди буде місіонерською Церквою. ...

Немає нічого незвичайного

в тому, щоб поділитися з іншими чимось важливим для нас чи тим, що нам допомогло.

Ця модель поведінки особливо помітна в питаннях, що мають велике духовне значення та важливі духовні наслідки”.

Що ми можемо робити, коли люди виявляють цікавість до євангелії і до Церкви? Старійшина Беднар сказав, що ми можемо наслідувати приклад Спасителя, запрошуючи їх: “Ходіть і побачите” (Іван 1:39).

З виступу “Ходіть і побачите”, *Ліягона*, лист. 2014, сс. 107, 109.

ПАТРІАРШІ БЛАГОСЛОВЕННЯ: НАТХНЕНИЙ ДОРОГОВКАЗ ДЛЯ ВАШОГО ЖИТТЯ

У Церкві є два види патріархів: (1) батько і (2) чоловік, якого висвячено в чин патріарха Мелхиседекового священства. Батько, який має Мелхиседекове священство, може давати благословення членам своєї сім'ї, але ці благословення не записуються Церквою, хоча вони можуть записуватися сім'єю. З іншого боку, благословення, які надаються гідним членам Церкви висвяченим патріархом, записуються Церквою; ці благословення називаються “патріаршими благословеннями”.

Патріархи дають благословення відповідно до натхнення від Святого Духа. Ваше патріарше благословення може містити застереження і обіцяння, воно може

відкривати, чого очікує від вас Господь і яким є ваш потенціал. Обіцяні благословення виповняться у Господній час—і в залежності від вашої вірності. Лише виконуючи настанови, що містяться в благословенні, ви отримаєте обіцяні благословення. Деякі благословення можуть навіть здійснитися у наступному житті. Ваше патріарше благословення не містить усіх подробиць вашого життя. Наприклад, якщо в ньому не згадується про місію повного дня або храмовий шлюб, це не означає, що у вас не буде такої можливості.

У вашому патріаршому благословенні також буде проголошено ваш родовід у домі Ізраїля—ви можете бути з коліна Єфрема, Юди, Манасії

чи будь-якого іншого коліна¹.

Цей родовід є важливим завдяки Авраамовому завіту, який включає Господнє обіцяння Авраамові, що через його потомство “буде всі роди землі благословлено, саме благословеннями євангелії” (Авраам 2:11). Усі члени Церкви належать до дому Ізраїля: або будучи прямими нащадками, або через духовне усиновлення. Як таким, нам відведено роль у тому, щоб нести євангелію у світ.

Щоб отримати патріарше благословення, поговоріть зі своїм єпископом або президентом філії, який може дати вам рекомендацію для отримання такого. Отримання благословення може стати для вас ще вагомішою подією, якщо перед нею ви будете поститися і молитися. Близькі члени сім'ї можуть бути присутні під час отримання вами патріаршого благословення.

Після отримання благословення вам буде надіслано його друковану копію. Не розголошуйте текст благословення. Вміщені в ньому поради і обіцяння стосуються особисто вас і їх не слід обговорювати в буденних розмовах з іншими людьми. Часто вивчайте патріарше благословення. Це дасть вам спрямування, втішення і захист. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Путівник по Писаннях, “Ізраїль”, scriptures.lds.org щоб дізнатися про дванадцять колін Ізраїля.

БЕЗЦІННИЙ ОСОБИСТИЙ СКАРБ

“Той Самий Господь, Який дав Ліягону Легію, дає сьогодні вам і мені унікальний і цінний дар, щоб скерувати наше життя, вказувати на

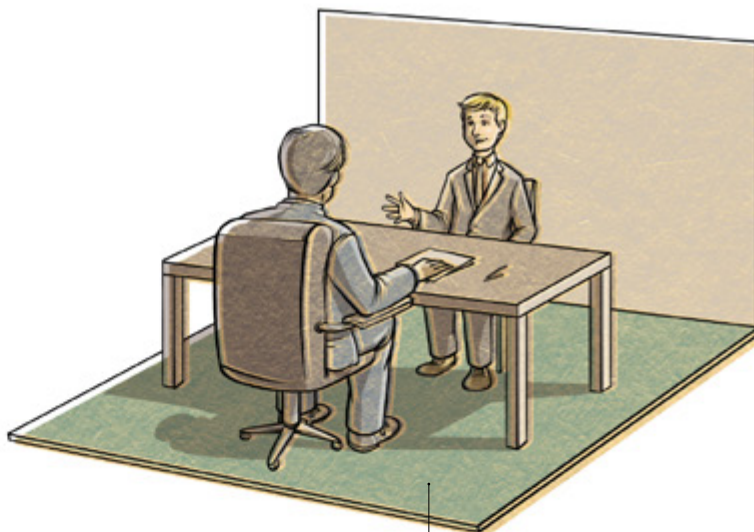
небезпеки заради нашого спокою та окреслити шлях, а саме надійну дорогу—не до обіцяної землі, а до

нашого небесного дому. Дар, про який я кажу, відомий як ваше патріарше благословення. Кожний гідний член Церкви має право на отримання такого важливого і безцінного особистого скарбу”.

President Thomas S. Monson, “Your Patriarchal Blessing: A Liahona of Light”, *Ensign*, Nov. 1986, 65.

Патріарші благословення почали давати за днів Адама, коли він благословив своїх нащадків (див. УЗ 107:53; див. також Буття 49, щоб знайти розповідь про те, як Яків благословив своїх нащадків).

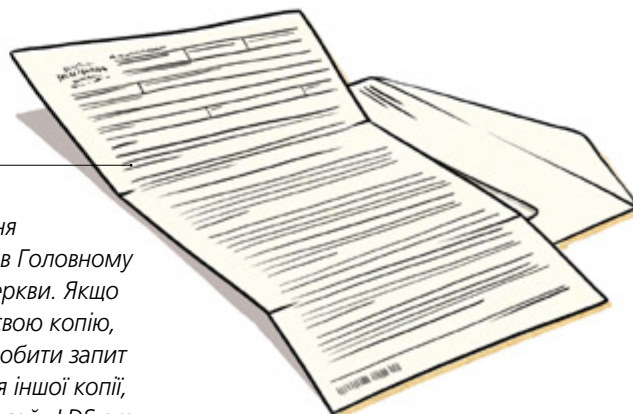

Поговоріть зі своїм єпископом або президентом філії, аби визначити, чи ви готові до отримання патріаршого благословення.

Чин патріарха у Новому Завіті називається "євангеліст". Його було відновлено в останні дні. Джозеф Сміт старший був першим патріархом Церкви.

Після отримання патріаршого благословення часто вивчайте його і намагайтеся виконувати вміщені в ньому поради. Воно може принести втішення і зміцнити вашу віру.

Усі патріарші благословення зберігаються в Головному управлінні Церкви. Якщо ви загубили свою копію, ви можете зробити запит на отримання іншої копії, зайшовши на сайт LDS.org.

ВДЯЧНА ЗА ХРАМОВІ ЗАВІТИ

Карі Флоренс

Як могло щось полегшити мій смуток, коли помирав мій ненароджений син?

Усього на 14-му тижні моєї вагітності третьою дитиною лікарі повідомили нам, що може бути викидень через те, що у дитини проблеми з легенями. Та новина була приголомшуючою: я почувала себе розбитою, наляканою і не знала, чого чекати в майбутньому. Того вечора ми з чоловіком пішли до храму з важким серцем та зі сльозами на очах. Нам потрібні були відповіді, спрямування і сила. Ми знали, що у тиші храму ми зможемо наблизитися до Господа. Нас здивував спокій, який ми відчули в цілестіальній кімнаті. Я знала, що навіть якщо ця дитина не залишиться на землі, все буде зроблено правильно.

Пізніше на колінах я виливала свою душу Небесному Батькові. Я сказала Йому, що зрозумію, якщо нашому синові не признано жити на землі, але я хотіла б отримати, якщо це можливо, якісь особливі благословення. Я також пообіцяла, що якщо це моє бажання не здійсниться, я не втрачу віри. Я попросила, щоб ця дитина могла залишитися зі мною довше—щоб вона могла пожити, хоча б трошки, поки вся моя сім'я не потримає її

на руках. Лікарі сказали, що якщо якимось дивом я зможу виносити дитину до кінця, вона народиться синюшною, але я молилася, щоб вона народилася рожевою, аби наші маленькі хлопчики не боялися потримати свого братика. Я просила Господа пам'ятати наш вічний зв'язок після того як дитина, яку ми вирішили назвати Брайсен, помре.

Минали тижні, лікарі були здивовані розвитком Брайсена, але попереджали, що він неодмінно помре після народження. Мені було надзвичайно боляче думати, що ми його втратимо, однак я також була дуже рада, що він продовжує рости. Виношувати сина, який не буде жити—це постійний тягар. Я відчувала біль, коли люди запитували, якої статі дитина або коли вона має народитися, а я мала вдавати, що все гаразд. Ми купили монітор, аби щодня перевіряти серцебиття дитини, і завжди з радістю слухали той чудовий звук. Моє горе було глибоким. Спокута Спасителя набула для мене нового сенсу: я нарешті зрозуміла з власного досвіду, що Ісус Христос не лише відстраждав за мої гріхи, але також відчув увесь

смуток, увесь біль. Як мій Спаситель, Він дійсно ніс тягар зі мною, аби я ніколи не була самотньою.

ВТІХА БАТЬКАМ

“Джозеф Сміт викладав учення, згідно з яким, мала дитина, яку

забрала смерть, воскресне дитиною; і вказавши на матір, у якої померла дитина, він сказав, звертаючись до неї: “Ви матимете радість, втіху й задоволення, виховуючи цю дитину, коли вона воскресне, аж доки вона не доросте до повного зросту свого духа”. Після воскресіння з мертвих буде відновлення, зростання й розвиток. Я люблю цю істину. Вона огортає мою душу хмарами щастя, радості й подяки”.

Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918), *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1999), с. 132.

Брайсен прожив лише 72 хвилини, буквально стільки, скільки потрібно було, щоб кожен з нас його потримав і полюбив. То був єдиний раз, коли ми зібралися всією сім'єю на землі, але то було все, про що ми мріяли.

На 37-му тижні я прийшла до лікарні, знаючи, що я формально запускаю годинник життя Брайсена. Це було і страшно, і прекрасно. Лікарі сказали, що він зможе прожити від 10 хвилин до кількох днів. Попри мій страх, я відчувала підтримку Господа. Брайсен Кейд Флоренс народився 27 січня 2012 року. Я плакала в ту мить, коли він народився—рожевий, такий красивий, такий досконалий.

Наші хлопчики забігли в кімнату, щоб побачити і потримати свого братика. Ми запросили фотографа, щоб зберегти пам'ять про ту мить. Брайсен прожив лише 72 хвилини, буквально стільки, скільки потрібно було, щоб кожен з нас його потримав і полюбив. То був єдиний раз, коли ми зібралися всією сім'єю на землі, але то було все, про що ми

мріяли. Хлопчики не могли намілуватися своїм братиком. Вони його цілували, співали йому пісеньки і просили потримати його. Він навіть прожив достатньо довго, щоб отримати благословення від свого батька. Саме про це мріяв і молився мій чоловік.

Вся наша сім'я має свідчення, що “божественний план щастя дає можливість продовження сімейних стосунків після смерті” і що храмові обряди і завіти дають можливість “сім'ям об'єднатися навечно” (“Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки). Для нас мати вічну сім'ю—це *все*. Найкраща частина евангелії полягає в тому, що смерть ніколи нас не розлучить; ми будемо продовжувати свою подорож разом.

Завдяки цьому випробуванню я дізналася, що Бог виявляє Себе в незначних речах. Він піклується про кожного з нас особисто. Хоча труднощі й випробування настануть, Бог зробить так, щоб вони були для нас легшими. Зараз я більш вдячна, ніж будь-коли, за своє храмове запечаткування до чоловіка і за те, що наші діти були народжені в завіті. Завдяки прекрасному Божому плану для наших сімей, у тому числі за нескінченну жертву Спасителя, ми зможемо бути разом знову. Я часто думаю, як би я змогла пережити це важке випробування без знання вічної істини. Я безмежно вдячна за свідчення, яке я здобула завдяки короткому життю Брайсена—Бог допоміг мені краще побачити очима і серцем Його благословення. ■
Автор живе в шт. Аризона, США.

Старійшина Дж. Девн Корніш
Сімдесятник

ВОРОТА ПІД НАЗВОЮ ХРИЩЕННЯ

Я молюся, щоб кожен з нас міг отримати повніше розуміння того, чому необхідно хреститися, про ворота, якими стає хрищення у процесі навернення, що триває все життя, і про милостиву викупительну любов нашого Спасителя.

Життя Глена (вигадане ім'я) було суцільним хаосом і конфліктом. У підлітковому віці він зв'язав своє життя з бандитами, криміналом і жорстокістю. Коли він познайомився з місіонерами, то йому здавалося, що все, у що вони вірили, було надто хорошим, аби бути істиною. Але з часом він зрозумів, що то дійсно істина і що вона є дорожчою за все, що він раніше знав.

Упорядкувавши своє життя, щиро покаювшись і взявши євангелію за основу свого життя, Глен увійшов у води хрищення. Він знайшов нове життя, сповнене світлом, миром і радістю. Він був чистим перед Господом.

Нефій сказав:

“Отже, роби те, що, як я сказав, я бачив, як ваш Господь і ваш Викупитель буде робити; бо з цією метою це було показано мені, щоб ви знали ворота, якими ви маєте увійти. Бо ворота, якими ви маєте увійти, це є покаювання і хрищення водою; а тоді приходить прощення ваших гріхів вогнем і Святим Духом.

І тоді ви на цій тісній і вузькій путі, яка веде до вічного життя; так, ви увійшли через ворота” (2 Нефій 31:17–18).

Ці вірші чітко навчають, що хрищення—священна ознака завіту між Богом і Його дітьми—є необхідним для нашого спасіння (див. також Марк 16:16; Дії 2:38; 2 Нефій 9:23–24). Дійсно, таким важливим і винятковим

є цей обряд, що сам Ісус охрестився, аби “виповнити усю правду” (Матвій 3:15).

Важко не зрозуміти пояснення Нефія з цього приводу: “І ось, якщо Агнець Божий, будучи святим, має потребу бути хрищеним водою, щоб виповнилася вся праведність, о, тоді наскільки більшу потребу маємо ми, не будучи святими, бути хрищеними, так, саме водою!” (2 Нефій 31:5).

Коли ми хрестимося, то свідчимо Батькові, що готові увійти в завіт “прийти до кошари Бога і називатися Його народом, і бажає[мо] нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими;

Так, і бажає[мо] сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де ви можете бути, аж до самої смерті, щоб [ми] могли бути викупленими Богом, і причислені до тих, хто в першому воскресінні, щоб [ми] могли мати вічне життя” (Мосія 18:8–9).

Ми поновлюємо цей завіт кожної неділі, коли приймаємо причастя. Слова завіту, як про це сказано в причасних молитвах, запрошують дітей Небесного Батька свідчити, “що вони бажають узяти на себе ім'я [Його] Сина і завжди пам'ятати Його, і дотримуватися Його заповідей, які Він дав їм, щоб Його Дух міг завжди бути з ними” (УЗ 20:77).

Вступний обряд

Крім того, що хрищення є свідченням нашого бажання слухатися Бога, воно також дозволяє нам увійти у царство Боже, яким є Церква Ісуса Христа на землі. У Путівнику по Писаннях сказано: “Хрищення зануренням у воду, виконане тим, хто має повноваження, є вступним обрядом евангелії і є необхідним для того, щоб стати членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”¹.

Спаситель чітко визначив мету хрищення під час розмови з Никодимом: “Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже” (Іван 3:5).

Необхідно, щоб ми були хрищені уповноваженою людиною для того, щоб перебувати в присутності Батька і Сина, але я радю, що хрищення має ще одну фундаментальну мету. Хрищення—це не лише ворота, через які ми входимо в Господню Церкву і згодом до цілестіального царства; воно також є воротами до дорогоцінного, обов’язкового і неперервного процесу вдосконалення в Христі (Мороній 10:32, 33), чого кожен з нас потребує і хоче. Цей процес, як записано в четвертому уложенні віри, починається з віри в Господа Ісуса Христа, після чого йде покаяння, а потім “хрищення зануренням для відпущення гріхів”, яке завершується прийняттям Святого Духа.

Кажучи простими словами, ми можемо назвати цей неперервний процес *наверненням*. Ісус згадував про нього на початку своєї розмови з Никодимом. Як Досконалий Учитель, Він поставив Никодиму основоположне питання стосовно того, що йому треба робити, щоб бути спасеним, кажучи: “Поправді,

поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства (Іван 3:3).

Щоб народитися згори, недостатньо лише охреститися, як пояснював старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів:

“Духовне переродження, описане в [Писаннях], як правило, не відбувається швидко чи миттєво; це тривалий процес, а не разова подія. ...

Ми *починаємо* процес народження знову через віру в Христа, покаяння в наших гріхах і хрищення зануренням для відпущення гріхів, виконуване тим, хто має повноваження священства”. Але іншими “необхідними кроками в процесі переродження” є “повне занурення в евангелію Спасителя і насичення нею”².

“Народитися згори”—це ще одна назва навернення. Це означає мати “скрушене серце і упокорений дух”, які Спаситель описує як єдине жертвоприношення, яке Він прийме (див. 3 Нефій 9:19–20). Звичайно, ніхто з нас не зможе “побачити” царство Боже, поки ми не “відчуємо могутню зміну у [наших] серцях” (Алма 5:14; див. також Мосія 5:2; Алма 5:26).

Цей процес, який веде до відпущення гріхів, починається з віри, достатньої для того, щоб покаятися і охреститися. Мормон пояснював це поняття, коли навчав: “І першими плодами покаяння є хрищення; і хрищення приходить через віру у виповнення заповідей; а виповнення заповідей приносить відпущення гріхів” (Мороній 8:25).

Як і багато членів Церкви, я не мав хвилюючого досвіду навернення, яке пережили Глен та багато інших. Я “був народжений від порядних батьків” (1 Нефій

1:1; див. також Енош 1:1) і був хрищений у восьмирічному віці. Як така людина може пережити таке ж навернення, як і ті, хто приєднується до Церкви у пізнішому віці?

Ворота до тривалого навернення

Це—одне з найвеличніших понять, яке кожен з нас може зрозуміти про ворота під назвою хрищення. Хрищення—це не пункт призначення, навіть беручи до уваги те, що його супроводжує така вагома складова, як дар Святого Духа. Хрищення—це ворота до неперервного процесу, що триває все життя і який називається істинним і стійким наверненням.

Як і у випадку з кожним новим членом Церкви, цей процес починається із щирого бажання з вірою виконати волю Батька і охреститися. Цей процес продовжується дослідженням переліку всіх наших минулих гріхів і нестримного бажання залишити їх, зізнатися в них, відшкодувати збитки, якщо це можливо, і ніколи до них не повертатися. Після хрищення ми отримуємо право постійного супроводу Святого Духа, якщо ми будемо завжди пам'ятати Спасителя в усьому, про що ми думаємо, робимо і чим є. І таким чином ми очищаємося (див. 2 Нефій 31:17).

А якщо ми припускаємося ще одного гріха після того, як хрестимося? Невже все марно? Милостивий Батько передбачив те, що ми маємо людські слабкості. Ми можемо знову розпочати процес віри та надії у Христа і щирого покаяння. Але цього разу і в наступні рази, як правило, немає необхідності у проведенні обряду хрищення. Господь натомість забезпечив обряд причастя. Він надає нам щотижневу можливість проаналізувати своє життя

(див. 1 Коринтянам 11:28) і символічно, за умови щирого покаяння, покласти свої гріхи на жертвник Господа та знову шукати Його прощення, а потім іти вперед оновленим життям.

Це саме той процес, про який казав цар Веніямин, коли говорив про те, щоб «[скинути] з себе оболонку тілесної людини і [стати] святою через спокуту Христа Господа» (Мосія 3:19). Це процес, який полегшує тягар і в буквальному розумінні веде до піднесення. Про нього казав Павло: «Ми поховані з Ним хрищенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в оновленні життя. ...»

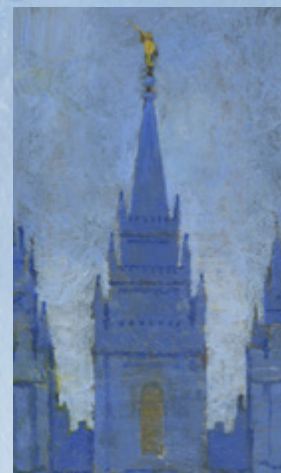
Знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха» (Римлянам 6:4, 6).

Це—постійний і сукупний процес, який дозволяє нам радіти з ангелами в милості й заслугах Христа (див. Алма 5:26). Він включає духовне зростання, яке стає можливим, коли ми отримуємо обряди і дотримуємося пов'язаних з ними завітів, що укладаються шляхом висвячення у священство та у храмі.

Я молюся, щоб кожен з нас міг отримати повніше розуміння того, чому необхідно хреститися, про ворота, якими стає хрищення у процесі навернення, що триває все життя, і про милостиву викупительну любов нашого Спасителя, Який стоїть «під дверима» (Об'явлення 3:20) і переконує нас увійти й залишатися з Ним та з Батьком назавжди. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Путівник по Писаннях, «Хрищення, хрестити», scriptures.lds.org.
2. Див. Девід А. Беднар, «Вам необхідно родитись згори», *Ліягона*, трав. 2007, с. 21; курсив додано.

Один храм

ТРИ НОВІ МОЖЛИВОСТІ

Життя цих трьох сімей змінилося після відвідування храму Кецальтенанго, Гватемала, під час днів відкритих дверей.

Дон Л. Сирл

Літній місіонер, Центрально-Американська територія, 2012–2014

Початок нового життя

Влітку 2011 року сім'я Вундрам була готова до переїзду з Гватемали до Сполучених Штатів, аби Карлос Вундрам, лікар, міг продовжити навчання.

“Коли ми вже були готові до поїздки,—згадує він,— щось мене зупинило”. Його дружина Адріана відчувала те ж саме, тож разом вони помолилися і отримали підтвердження у своєму серці, що їм не слід їхати.

Вони відмінили плани і лише могли здогадуватися, що для них приготував Бог. Через чотири місяці вони це зрозуміли.

Карлос був членом Церкви з 14-річного віку, але став неактивним приблизно в той час, коли почав навчатися в університеті, в 21 рік.

Адріана, хоча сама і не була членом Церкви, давно бажала вийти заміж за святого останніх днів. Її хороша подруга, яка була членом Церкви, уклала шлюб з колишнім місіонером, який був ніжним, люблячим і уважним. Адріана хотіла знайти подібного чоловіка.

Коли вони почали зустрічатися, Адріана і Карлос не говорили про його релігію, але він виявляв багато якостей, притаманних чоловікові її подруги. Він не ставився до неї зверхньо. Після одруження і народження дітей вона була вдячна, що він купав малят і міняв підгузки!

Коли їхні троє дітей почали підростати, “ми почали думати, що нам слід наблизитися до Бога”,—розповідає Карлос. Вони не знайшли того, що шукали, у християнській церкві, яку якийсь час відвідували, але відчуття того, що їм треба наблизитися до Бога, не відступало.

Після відмови від планів переїхати до Сполучених Штатів, Вундрами вирішили трохи покращити свою оселю, у тому числі й купити нові вікна. Їм відразу ж сподобався чоловік на ім'я Хосе Мена, який прийшов їх встановлювати. Одного дня під час розмови з ним обговорювалася тема релігії. Він сказав, що є членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, а Карлос

відповів, що і він також, але певний час не ходить до церкви.

Наступного разу брат Мена, прийшовши працювати над вікнами, приніс із собою для кожного члена сім'ї Книгу Мормона і журнал *Ліягона*. Під час читання журналу Карлос почав відчувати знайомі духовні переживання. Тоді брат Мена запросив їх відвідати Гватемальський храм Кецальтенанго під час днів відкритих дверей.

Коли вони увійшли у храм, діти брата Вундрама почали запитувати: “Тату, що нам треба робити, щоб стати членами Церкви?” Коли сім'я виходила з храму, їхній наймолодший син Родріго, якому було 10 років, відстав і з маминою допомогою заповнив картку із проханням про візит місіонерів.

Сім'я зустрілася з місіонерами. “Я не хотів змушувати сім'ю хреститися,—каже Карлос.— Але вони дійсно відчували Дух”.

Адріана і діти охристілися у грудні 2011 року, за кілька днів до освячення храму Кецальтенанго. “Велике благословення, яке дав мені Бог—це те, що я їх охрестив”,—каже Карлос. Усього через рік сім'я запечаталася у храмі, що стало радісною подією для всіх них.

Можливість запечататися

Коли Ана Вікторія Ернандес, яка не була членом Церкви, вийшла заміж за Бельбіна Кальдерона, він належав до Церкви, але не відвідував її через те, що працював у неділю. Бельбін розповів, що сильне відчуття допомогло йому повернутися. Він згадує:

“Я відмовився від роботи, тому що хотів повернутися до церкви”. Після того як він знову став активним, його дружина помітила, що він став більш смиреним, а в домі відчувалася більша згуртованість.

Бельбін сподівався, що його дружину може зацікавити євангелія, але він ніколи не намагався тиснути на неї. Якось у неділю, коли вона витирала пил з книжкової полиці, Ана Вікторія знайшла одну з книг Бельбіна про історію Церкви. Вона зацікавилася і почала читати. Історії про жертви піонерів глибоко зворушили її.

Через кілька тижнів вийшов жовтневий журнал *Ліягона* за 2011 рік. То був спеціальний випуск, присвячений Книзі Мормона. Знову через цікавість Ана Вікторія почала читати Книгу Мормона. Невдовзі вона зрозуміла, що книга містить не лише історію, але також слова пророків. Вона почала відвідувати причасні збори разом з чоловіком та дітьми.

Потім вона разом із сім'єю відвідала храм Кецальтенанго під час днів відкритих дверей. Ана Вікторія була зворушена, коли дізналася, що її сім'я може бути запечатана навіки. “Це справило на мене глибокий вплив. Я відчула потребу запечататися з ними”,—пригадує вона. Жінка почала слухати місіонерські уроки і охристила 7 грудня 2011 року. Через чотири дні вона була присутня на освяченні храму.

Брат і сестра Кальдерон запечаталися у храмі зі своїми дітьми у грудні 2012 року. Ана Вікторія каже, що не може описати своєї радості, коли думає про те, що “може бути зі своєю сім'єю вічно”. Бельбін каже, що впевненість у їхньому запечатуванні—це найбільша радість, яку він міг уявити.

Храм зворушив його дух

Будівництво храму в Кецальтенанго, Гватемала, був здійсненням мрії Моніки Елени Фуентес Альваре де Мендес. Вона—дочка піонерки Церкви, яка прищепила їй любов до євангелії і до всіх її благословень. Її мати—Магда Естер Альварес, була охрищена у 1953 році, через шість років після того, як місіонери-святі останніх днів вперше прибули до Гватемали.

Моніка виросла у Церкві і згодом вийшла заміж за хорошого чоловіка—Еніо Мендеса,—який не був членом Церкви. Він підтримував своїх дружину і дочку у церковних заходах і захоплювався членами Церкви, але не виявляв жодного бажання охриститися. Однак Моніка згадує, як її мама казала, що одного дня її чоловік приєднається до Церкви. “Я ніколи не втрачала віри”,—каже вона, хоча не мала жодної уяви, що може сприяти його наверненню.

Її мати насолоджувалася час від часу благословеннями відвідування храму у місті Гватемалі і дуже зраділа, коли у 2006 році оголосили про будівництво храму в Кецальтенанго. Однак Магда Альварес страждала від невиліковної хвороби і померла у 2008 році, ще до того, як було побудовано храм у Кецальтенанго.

Моніка і її доросла дочка Моніка Естер Мендес Фуентес разом служили гідями під час днів відкритих дверей у храмі Кецальтенанго. Еніо прийшов на день відкритих дверей разом з ними, а потім ще два рази без їхнього відома.

Ідучи з храму разом після останнього дня відкритих дверей, Моніка та її дочка роздумували, чи здійсняться коли-небудь слова Магди Альварес щодо Еніо.

Еніо завжди вважав, що для нього є прийнятним залишатися у своїй церкві, а для його дружини і дочки— у їхній, оскільки вони з повагою ставилися до вірувань одне одного. Але відвідування днів відкритих дверей храму змусило його замислитися. “Я почав поститися, нічого їм не кажучи, і молитися”,—згадає він. Еніо пішов у гори, куди він любить ходити, щоб поміркувати. “Я запитував Господа: “То що ж мені робити?” Насправді, він уже знав, що було правильним, але потрібно було розвіяти сумніви.

Еніо охрестився у квітні 2012 року—то була дуже зворушлива подія і для його дружини, і для його дочки.

Сім'я Мендес запечаталася у храмі Кецальтенанго в жовтні 2013 року. Сестра Мендес раділа від того, що вічну мету було досягнуто і що вони мають надію залишатися вірними до кінця життя. ■

СЯЯТИ, ЯК ДІАМАНТ

На церемонії закладення наріжного каменя перед освяченням Гватемальського храму Кецальтенанго президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, пообіцяв: “Цей храм приведе вічні сім’ї до цього місця і до цієї країни”¹. Серед “синів і дочок Легія”², як описав їх президент Ухтдорф, храм став маяком надії. Він також відзначив красу храму, кажучи: “Він сяє, як діамант, і він є діамантом для цього регіону”³.

ХРАМ У КЕЦАЛЬТЕНАНГО, ГВАТЕМАЛА

Про будівництво храму було оголошено 16 грудня 2006 року Президентом Гордоном Б. Хінклі (1910–2008)

Освячено 11 грудня 2011 року президентом Дітером Ф. Ухтдорфом

126 тис. відвідувачів прийшли на дні відкритих дверей храму у листопаді 2011 року

136-й діючий храм у світі

Другий храм у Гватемалі (після храму у місті Гватемалі, освяченому Президентом Хінклі у 1984 році)

Розмір храму: 1959 м²

Храмовий округ: 60 тис. членів Церкви в 15 колах і 7 округах

ПОСИЛАННЯ:

1. Dieter F. Uchtdorf, in Jason Swensen, “Quetzaltenango Guatemala Temple: ‘This Temple Will Bring Eternal Families to This Place and Country,’” *Church News*, Dec. 11, 2011, ldschurchnews.com.
2. “Quetzaltenango Guatemala Temple: Dedicatory Prayer,” ldschurchtemples.com/quetzaltenango.
3. “Dedication Held for Quetzaltenango Guatemala Temple,” Church Newsroom, Dec. 11, 2011, mormonnewsroom.org.

ЯК СІМЕЙНА ІСТОРІЯ ЗМІНЮЄ НАШЕ серце і розум

Дослідження сімейної історії та виконання храмових обрядів за наших предків допомагає нам побачити, що Бог створив Свій план для всіх і в той же час для кожного.

Емі Гарріс

Професор історії та генеалогії,
Університет Бригама Янга

Упродовж років під час кожного відвідування храму я думала про свою прапрабабусю Ханну Марію Ігас Гарріс (1817–1888), але не тому, що мені потрібно було виконати за неї храмові обряди.

Марія (вона хотіла, щоб так її називали)—одна з причин того, чому вся моя сім'я у Церкві. Вона охристилася у 1840 році в Англії, отримала ендаумент у Наву, шт. Іллінойс, була запечатана зі своїм чоловіком в Уінтер-Квотерз, шт. Небраска, і померла в Юті. Перебуваючи у храмі, я думала не про обряди, які за неї потрібно було виконати, а про те, як ті обряди зв'язали її та мене, долаючи час і простір.

Дитиною я жила у тому ж містечку в Юті, де жила й вона, а згодом я відвідала Уінтер-Квотерз, Наву і невеличке село в Англії, де вона народилася. Я була вражена тим, яку велику відстань вона пододала, і яка велика різниця між її життям і моїм.

Однак попри час, простір і обставини, які розділяють нас, я відчуваю зв'язок зі своєю прапрабабусею як завдяки запечатувальному завіту, так і завдяки знанню про її життя. Цей зв'язок допомагає ясніше зрозуміти причини того, чому потрібно вести сімейну історію, та загальну картину храмового поклоніння.

Занурення в дослідження сімейної історії навчає

нас про широчінь і велич масштабів Божих творінь та звертає особливу увагу на те, якою індивідуальною і милостивою є Спокута Христа.

Сімейна історія допомагає відчутти сильнішу любов

Господь навчав, що хоча світи, які Він створив для Своїх дітей “незліченні ... для людини; ... все пораховано для Мене, бо вони є Моїми і Я знаю їх” (Мойсей 1:35). Сімейна історія і храмова робота дають нам можливість приєднатися до Ісусової роботи зі спасіння¹. Це може допомагати нам дізнаватися, як виявляти любов і милість нашим сім'ям,

ближнім, кожному, кого ми зустрічаємо, бо всі вони є нашими братами і сестрами².

Якщо ми пам'ятаємо своїх предків, ми усвідомлюємо масштаби плану і творінь нашого Небесного Батька. Господь створив для нас місце, щоб ми пройшли випробування, мали віру, але оскільки дуже мало людей мають можливість отримати повноту Божих завітів у земному житті, милість роботи за померлих нагадує нам, що Господь любить *всіх* Своїх дітей і забезпечив шлях, аби всі могли вибрати і прийняти повноту благословень евангелії, незалежно від своїх обставин у земному житті (див. 2 Нефій 26:20–28, 32–33).

Крім того, коли ми дізнаємося про життя своїх предків, це може нагадувати нам, що не все у житті буде просто, що будуть розчарування і несправедливість

Стосовно вчення про спасіння померлих Джозеф Сміт писав: “Нехай гори радісний окрик здійснюють, і ви, усі долини, волайте вголос; і всі ви, моря й суші, розповідайте про чудеса вашого Вічного Царя! І ви, річки, і струмки, і струмочки, лийте з радістю. Нехай ліси і всі дерева полів вихваляють Господа; і ви, тверді скелі, плачте від радості! І нехай сонце, місяць і ранкові зорі співають разом, і нехай усі сини Бога радісний окрик здійснюють! І нехай вічні сотворіння проголошують Його ім'я на віки вічні! (УЗ 128:23).

у цьому занепадому світі. Але знання про їхнє життя і виконання обрядів за них може також нагадувати нам, що нікого не залишено поза Божою любов'ю (див. Римлянам 8:38–39).

Мою бабусю Марію ця істина сповнила силою, як тільки вона вперше про неї почула. У 1840–1841 роках, коли виконувалася перша хвиля хрищень за померлих у річці Міссурі та в частково завершеному храмі Наву, вона скористалася можливістю охриститися за свою померлу сестру, яка пішла з життя до того, як місіонери приїхали до Англії³. Хоча я ніколи не зустрічалася з Марією, я розділяю її любов до братів і сестер та знання, що ця любов триватиме після смерті завдяки храмовим обрядам. Те, що у нас обох є це знання, також допомагає мені відчувати до неї любов.

Не дивно, що пророк Джозеф Сміт був майже приголомшений прекрасним і милостивим вченням про спасіння померлих, яке він описує як “найславеніш[е] з усіх питань, яке належить до вічної евангелії” (УЗ 128:17): “Нехай гори радісний окрик здійснюють, і ви, усі долини, волайте вголос; і всі ви, моря й суші, розповідайте про чудеса вашого Вічного Царя! І ви, річки, і струмки, і струмочки, лийте з радістю. Нехай

ліси і всі дерева полів вихваляють Господа; і ви, тверді скелі, плачте від радості! І нехай сонце, місяць і ранкові зорі співають разом, і нехай усі сини Бога радісний окрик здійснюють! І нехай вічні сотворіння проголошують Його ім'я на віки вічні!” (УЗ 128:23)⁴.

Як і Марія, яка з радістю охриститися за свою сестру, інші перші святі так само раділи. Одна з тих перших святих останніх днів—Саллі Карлайл—писала: “Яким славенним є те, що ми віримо, а ... тепер можемо христитися за всіх наших померлих друзів і спасти їх стільки, про скількох зможемо дізнатися”⁵.

За всіх і за кожного

Як показують ці роздуми, широчінь сімейної історії співвідноситься з особистісним підходом. Ми дізнаємося не лише про величину, але і про глибину Господньої любові, бо Він опікується кожним окремим. Господь, Який бачить падіння горобця на землю і шукає одну загублену вівцю, маючи сотню (див. Матвій 10:29; Лука 15:4), не спокутує нас усіх разом, але одного за одним, так само, як Він служив людям під час свого земного служіння і як Він благословляв людей, які зібралися навколо храму в Баунтіфулі (див. 3 Нефій 17).

Подібним же чином Господь навчав перших святих найточнішим нормам ведення записів про виконання роботи за кожного померлого (див. УЗ 128:1–5, 24). Таким чином, ми проводимо ретельну роботу з пошуків кожного родича, а не лише створюємо каталог імен. Завдяки цій роботі ми можемо бачити Божу милість, Його співчуття і цінність кожної душі.

Крім цього, дізнаючись історії з життя предків, ми вчимося їх любити, якими б не були їхні помилки й недоліки. Коли ми дізнаємося, як зміни в нормах моралі впливали на рішення наших предків, ми відчуваємо до них співчуття. Цей процес повинен покращити нашу здатність розвивати таку ж любов до живих: як до членів наших сімей, так і до всіх Божих дітей. Здобуття глибшого відчуття того, що всі люди, навіть та більшість, яка прийшла на землю, не маючи можливості отримати обряди, є дітьми небесних батьків, допомагає нам цінувати те, що життя є випробуванням віри та витривалості для кожного, хто коли-небудь жив, “відповідно до того, як вони використовували те світло, яке [Бог] дав їм”⁶.

Очищуючий вплив сімейно-історичної роботи може збільшувати нашу здатність любити. Якщо ми вчимося любити людей, які давно померли, які жили зовсім не так, як ми, то чи не почнемо ми тоді усвідомлювати, з якою любов’ю і милістю Бог ставиться до нас? І хіба ми тоді не будемо любити свої сім’ї та ближніх і не будемо співчутливими до їхніх недоліків?

Коли інші люди бачать єдину фотографію моєї бабусі Марії, яка збереглася, вони часто кажуть, що вона їм здається суворою і неприємною людиною. Я відразу ж захищаю бабусю, бо знаю її. Я знаю людину, яка ходила уздовж ріки Северн маленькою дівчинкою, потім

матір’ю малих дітей. Я знаю людину, яка перетнула океан, народивши під час подорожі четверту дитину. Я знаю людину, яка послала чоловіка на війну і, поки його не було, втратила немовля. Я знаю людину, яка пройшла 1609 км до нової домівки у західній американській пустелі. Я знаю людину, яка працювала, укладала завіти, займалася сільським господарством і любила. І знаючи її, я відчула смак любові наших небесних батьків до неї і до кожної їхньої дитини.

Сімейна історія—велич масштабів і милостива суть

Суть сімейної історії не в тому, щоб користуватися комп’ютером; не в тому, щоб читати старі рукописні тексти або робити докладні нотатки і цитування. Усе це засоби або методи ведення сімейної історії, але вони не є суттю сімейної історії, і вони не пояснюють значення того, чому святі останніх днів шукають своїх предків. За своєю суттю сімейна історія навчає нас величчю масштабів творіння і викуплення та одночасно нагадує нам про особистісну і милостиву суть Христової Спокути.

Пошуки родичів можуть мати подібний вплив на наше серце і розум, коли ми усвідомлюємо, що всі ті люди—“незліченн[і], як пісок на березі морському” (Мойсей 1:28)—є дітьми небесних батьків, які їх люблять і знають. Не дивно, що Джозеф Сміт описував вхід у целестіальне царство як проходження через ворота, які мають “незрівнянну красу” (УЗ 137:2), бо що може бути прекраснішим за можливість бути спасеними з тими, кого ми знаємо і любимо, кого, як і нас, було викуплено Божою безмежною і особистісною любов’ю? Я з нетерпінням чекаю на зустріч зі своєю бабусею Марією біля воріт. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 475.
2. Старійшина Рассел М. Нельсон навчав про один з аспектів духа Іллі—особливий прояв Святого Духа—“свідчити про божественну природу сім’ї”. Це може означати як божественну природу наших земних сімейних стосунків, так і божественність та потенціал Божих дітей. Russell M. Nelson, “A New Harvest Time”, *Ensign*, May 1998, 34. Див. також Річард Г. Скотт, “Радість від викуплення померлих”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 93.
3. Марія Гарріс охристила за сестру Едіт Ігас, 1841 р., Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів, записи про виконання обрядів за померлих у Наву, 1840–1845, Бібліотека сімейної історії США/ Канада, фільм 485753, номер 2, том А, сторінка 42.
4. Для більш поглибленого обговорення того, як смерті в сім’ї Смітів вплинули на пошуки Джозефом Смітом відповідей стосовно спасіння, див. Richard E. Turley Jr., “The Latter-day Saint Doctrine of Baptism for the Dead” (BYU family history fireside, Nov. 9, 2001), familyhistory.byu.edu.
5. Sally Carlisle, in Steven Harper, *Making Sense of the Doctrine and Covenants: A Guided Tour through Modern Revelations* (2008), 470–471.
6. *Учення Джозефа Сміта*, с. 411; див. також Повторення закону 8:2; Мороній 7:16; Учення і Завіти 76:41–42; 127; 137:7–9; Авраам 3.

Старійшина
Ніл Л. Андерсен
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

“Мої дні” храмів і ТЕХНОЛОГІЙ

*Це ваші дні, щоб повніше повернути свої
серця до предків і принести спасительні
обряди мільйонам членів ваших сімей.*

Чи ви коли-небудь думали про те, чому вас було послано на землю зараз, а не в інший період історії? Як би чудово було стояти поруч з Мойсеєм або бути другом Марії, матері Христа. А як щодо того, аби жити в Наву, коли пророк Джозеф ходив цими вулицями, або разом з іншими підлітками тягнути і штовхати свої ручні візки тисячу миль до нового дому в Долині Солоного озера?

Іноді ми дивимося на попередні епохи або різні місця і запитуємо: “Чому не я?” Чому я у цьому місці і чому зараз?”

Я хочу закликати кожного з вас встановити особисту ціль допомогати в підготовці такої ж кількості імен для храму, за яку ви виконуєте хрищення у храмі.

Ви не перші, хто запитує про час і місце вашого життя. Пророк, який жив на Американському континенті, ставив такі ж запитання. Його звали Нефій—не той Нефій, про якого розповідається на початку Книги Мормона, а Нефій—син Геламана другого і правнук пророка Алми молодшого.

У світі, в якому жив Нефій, гроші, влада і популярність були більш важливими за те, що було правильним. Багато людей відкрито нехтували заповідями. Вони обманювали, брали те, що їм не належало, і зневажали закон цнотливості. З тих, хто дотримувався заповідей, глузували, до них погано ставилися (див. Геламан 7:4–5, 21; 8:2, 5, 7–8).

“Коли Нефій побачив це, його серце сповнилося смутком у грудях; і він вигукнув у агонії своєї душі:

О, якби ж то я міг прожити свої дні у дні, коли мій батько Нефій вперше вийшов з землі Єрусалима, щоб я міг радіти з ним на землі обіцяній; тоді його люди легше сприймали, твердо виконували заповіді Бога, і не поспішали чинити беззаконня; але вони поспішали прислухатися до слів Господа—

Так, якби мої дні пройшли в ті дні, тоді душа моя б утішалася праведністю моїх братів” (Геламан 7:6–8).

Нефій був дивовижним пророком Божим, однак на якусь мить він не міг зрозуміти, чому живе на землі у *свій* час. Він знав, що Спаситель має прийти на землю зовсім незабаром, але в якийсь момент Нефію здалося, ніби прекрасні події, які от-от мали настати, пройнуть повз нього.

Усього через 20 років з того часу як він про це сказав, буде ніч без темряви і Ісус народиться у Віфлеємі. Через 55 років Спаситель—воскреслий і прославлений—зійде з небес до святих на землі Щедрій. Син Нефія буде там, і Спаситель звертатиметься особисто до нього і висвятить його одним з Дванадцятьох учнів, обраних у Західній півкулі. Ми можемо припустити, що дочки і сини та онуки Нефія були серед 2500 святих, яких Христос запросив підійти один за одним і особисто доторкнутися до слідів від цвяхів на Його руках і ногах. Неважко повірити в те, що правнуки Нефія були серед тих малих дітей, яких Спаситель благословив один за одним,

яких було оточено вогнем і яким служили ангели. Якби Нефій чітко бачив майбутнє своєї праведної сім'ї та друзів, то він безсумнівно не хотів би змінювати час свого перебування на землі.

На щастя, Нефій залишився праведним, навчав людей сміливо, творив могутні чудеса і разом з пророком Самуїлом пророкував, що скоро прийде Спаситель. Сам Господь Своїми ж словами пообіцяв Нефію, що благословить його назавжди (див. Геламан 10–11; 16).

Хоча він не до кінця розумів свій час і місце, однак завершив важливими словами: “Але ось, ... ці дні були моїми” (Геламан 7:9).

Мої дорогі юні брати і сестри, ці дні—ваші. Вас було обрано жити в ці останні роки, які передують поверненню Спасителя на землю. Ми не знаємо точного дня або року Його приходу, але ми можемо легко бачити ознаки, що передують Його приходу¹.

Одного дня, так само як Нефій прийшов до розуміння свого важливого місця

в підготовці до приходу Спасителя до нефійців, ми озирнемося назад і побачимо славетні благословення, які полягають у тому, що ми живемо у свій час, готуючи світ до повернення Спасителя. Давайте бачити не лише труднощі й перепони, які заважають нам на шляху досягнення важливих цілей і славетних днів, що чекають попереду. Нехай кожен з нас повторить з Нефієм слова: “Ці дні були моїми”.

Якщо ці дні ваші, то про що просить вас Господь? По-перше, ви берете на себе ім'я Ісуса Христа. Дізнавайтеся про Нього, Його любов і невимовну доброту до вас та візьміть зобов'язання завжди дотримуватися Його заповідей. Ви маєте наслідувати Спасителя, любити Бога і служити людям навколо вас. Усі ми маємо привілей жити так, як учні Христа, мати супровід Його Духа і надихати тих, хто поруч з нами.

Священний обов'язок

Певні обставини готуються для певних поколінь. Я хочу поговорити про один

з ваших священних обов'язків, якого не було в жодного з попередніх поколінь.

Не так багато років тому храми стали доступними по всьому світу. Після того як 15 листопада 2014 року було освячено Фенікський храм, штат Арізона, ми зараз маємо 144 діючі храми. Коли я був підлітком, було лише 13 храмів по всьому світу.

Моя дружина, сестра Кеті Андерсен, вилетіла у штаті Флорида, США. Коли їй було 5 років, її батьки привезли свою сім'ю, щоб навіки запечататися у храмі. Треба було їхати 6 днів, щоб подолати 4023 км, аби дістатися Солт-Лейкського храму. Сьогодні 47 храмів знаходяться до її будинку у Флориді ближче, ніж Солт-Лейкський храм.

Президент Томас С. Монсон заохочує молодь Церкви часто ходити до храму, щоб виконувати хрищення за померлих. Він сказав: “Мої юні друзі, хто зараз перебуває в підлітковому віці, завжди тримайте храм у полі вашого зору. Не робіть нічого такого, що завадить вам увійти в його двері та скуштувати священні й вічні благословення, які чекають на вас там. Я хвалю тих

з вас, хто вже ходить до храму регулярно й виконує хрищення за померлих, встаючи рано-вранці, щоб взяти участь у цих хрищеннях перед школою. Я не уявляю кращого початку дня”².

Ви відгукнулися на слова Господнього пророка, і кожного року мільйони по інший бік завіси отримують можливість приймати хрищення. Жодне покоління, яке жило на цій землі, не мало такого великого привілею, який маєте ви—входити у двері Господнього дому, щоб допомагати у спасінні тих, хто жив раніше.

Як ви добре знаєте, є важливий *перший* крок, що допомагає нам виконувати священну роботу храму. Ми маємо шукати і знаходити тих членів наших сімей, які жили до нас.

Під час першого відвідування Мороній навчав пророка Джозефа Сміта, що “серця дітей повернуться до їхніх батьків” (УЗ 2:2). Пророк Джозеф пізніше пояснював, що члени Церкви мали стати “спасителями на горі Сіон. ... Яким чином вони стають спасителями на горі Сіон?— запитував він.— Зводячи храми ... і йдучи

Пророк Джозеф Сміт говорив, про цю роботу, як про «міцне поєднання», яке єднає сім'ї разом від одного покоління до іншого (УЗ 128:18).

й виконуючи всі обряди ... заради їхніх пращурів, що померли; ... це і є ланцюгом, що з'єднує серця батьків до дітей, і дітей—до батьків”³.

Пророк казав про цю роботу, як про “міцне поєднання”, [подібне до зварювання металів], що об'єднує сім'ї разом від покоління до покоління (УЗ 128:18). Зварювання металів у часи Джозефа Сміта відбувалося шляхом пом'якшення та розплавлення двох частин металу у горнилі, поєднання їх в той момент, коли вони ще податливі, а потім охолодження й затвердіння у формі нерозривної ланки. Про важливість міцного духовного поєднання, що об'єднує всіх нас разом назавжди, чітко сказано в Писаннях: “Нас без них не можна зробити досконалими, так само і вони без нас досконалості не можуть одержати” (УЗ 128:18).

У минулому цю роботу з пошуку сімейних імен, їх документування та принесення до храму виконували, головним чином, літні члени Церкви. Чому так? Тому що це вимагало надзвичайних затрат часу і зусиль. Це часто починалося з великих катушок мікрофільмованих записів. Це вимагало надзвичайної уваги до дат і місць,

використання товстих історичних книг, доступ до яких обмежений, а часом відвідування віддалених сільських кладовищ.

Наша здатність знаходити родичів у режимі он-лайн виникла лише в останні кілька років і надзвичайно зросла в останні кілька місяців. У найближчі місяці доступ до записів ще більше полегшиться.

У той час як ваше покоління з надзвичайною відданістю відвідує храм, у найближчі місяці та роки ви з таким же успіхом будете знаходити і приносити імена до храму.

Я хочу закликати кожного з вас встановити особисту ціль допомагати в підготовці такої ж кількості імен для храму, за яку ви виконуєте хрищення у храмі. (Щоб почати виконувати це, зайдіть на сайт: templechallenge.lds.org). Є щось могутнє в пошуках імен людей, за яких треба виконати храмові обряди, дізнатися, ким вони були, а потім сприяти отриманню ними цих священних обрядів. Ось так ви стаєте “спасителями на горі Сіон” (див. Овдій 1:21 і УЗ 103:9). Є та радість і задоволення, які можна зрозуміти лише духовними відчуттями. Ми пов'язані з нашими предками навічно.

Коли ми бачимо себе в перспективі своєї сім'ї, беручи до уваги тих, хто прийшов до нас і прийде після нас, ми усвідомлюємо, що ми є складовою чудової ланки, яка поєднує нас разом.

Хтось у наших сім'ях належав до Церкви упродовж багатьох поколінь, і робота за багатьох наших прямих предків уже виконана. У 2013 році я вперше міг побачити своїх предків на діаграмі в он-лайн, серед них свого прадідуся Нільса Андерсена, на честь якого мене було названо, і мого прапрадідуся Моронія Стокса, першого члена сім'ї, якого було названо на честь пророка з Книги Мормона. Я міг побачити фото десятків членів моєї сім'ї, розміщених он-лайн. Чи знаєте ви, як виглядали ваш прадідуся і прабабуся?

Пошук наших двоюрідних братів і сестер

Якщо ваш родовід не настільки заповнений, як мій, тоді ваша перша відповідальність—заповнити його як найповніше. Кожного місяця з'являється все більше і більше доступної інформації.

Якщо ваш родовід не настільки заповнений, як мій, тоді все ще є важлива робота, яку вам треба виконати. Ця робота постійно продовжується. Вона не завершиться навіть з поверненням Спасителя. Коли нам здається, що ми вже склали

свій родовід, тоді ми допомагаємо іншим досліджувати їхні родоводи і знаходимо імена тих, хто є близькими родичами предків з нашого сімейного дерева. Ми називаємо це “пошуком своїх двоюрідних братів і сестер”.

Як ми знаходимо своїх двоюрідних братів і сестер? Двома способами.

По-перше, ми дивимося на свій родовід і знаходимо близьких родичів наших прапрабабусь або дідухів. Наприклад, я міг дійти у своєму родоводі до бабусі Френсіс Боуен Еванс, а потім подивитися на сім'ї братів і сестер бабусі Еванс. У неї було п'ять сестер в двоє братів. Таким чином я можу знаходити своїх двоюрідних братів і сестер.

Інший спосіб знаходити своїх двоюрідних братів і сестер—це допомагати людям навколо нас. Ми розпочинаємо з особливого путівника *Моя сім'я*. Якщо ваша сім'я ніколи раніше не займалася сімейною історією, заповніть цей путівник. Або, якщо ваше дерево виглядає так само, як і моє, віднесіть путівник новому члену Церкви або тому, хто не займався сімейною історією так активно, як ваша сім'я,

і допоможіть їм досліджувати їхню сім'ю. Якщо ви це зробите, ви допоможете їм приводити інших до храму. Це—ваші брати і сестри, але ми також любимо називати їх “двоюрідні брати і сестри”.

Ми всі є братами і сестрами в сім'ї нашого Батька. Наші власні сім'ї не випадково поєднані разом. Президент Монсон сказав: “Ми відкриваємо дещо про себе, коли дізнаємося про наших предків”⁴.

Коли ми бачимо себе в перспективі своєї сім'ї, беручи до уваги тих, хто прийшов до нас і прийде після нас, ми усвідомлюємо, що ми є складовою чудової ланки, яка поєднує нас разом. Коли ми дізнаємося про життя предків і відносимо їхні імена до храму, то приносимо їм те, чого вони не можуть здобути без нас. Таким чином ми створюємо зв'язок з ними, а Господь через Свого Духа підтверджує нашій душі вічну важливість того, що ми робимо.

Президент Монсон сказав: “Ті, хто розуміє вічні благословення, які приносять храм, знають, що немає надто великої жертви, надто великої ціни, надто важкої боротьби заради отримання тих благословень”⁵.

Я додаю до його слів, що благословення і сила з висоти чекають на членів нашої сім'ї, які вже пішли з життя, коли вони приймають обряди, які ми виконуємо за них у святих храмах. Вони вже закінчили свій земний шлях, але продовжують жити. Ми стаємо “спасителями на горі Сіон” і пов'язані з ними на вічність.

Ви народилися в добу храмів і технологій. Це—ваші дні, щоб повніше повернути свої серця до предків.

Коли ви будете виконувати цю священну роботу, ваше знання і віра в Спасителя зростуть, і ви здобудете більш упевнене свідчення, що життя

продовжується і за завісою. Ви отримаєте захист від спокус, які оточують вас, і ви підготуєте себе і світ, в якому живете, до Другого пришествя Спасителя.

Я знаю, що життя продовжується і за завісою. Я свідчу, що Ісус є Христос. Він—наш Спаситель і Викупитель. Він живе. Завдяки Його славетній Спокуті ці храмові обряди можуть тривати вічно. ■

З виступу “Find Our Cousins” (Знайдіть своїх двоюрідних братів і сестер), виголошеного під час духовного вечора у День сімейних відкриттів, організованого для молоді у зв'язку з Сімейно-історичною конференцією RootsTech 2014 в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, 8 лютого 2014 р. Щоб дізнатися більше, зайдіть на сайт: lds.org/go/Andersen215.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Даллін Х. Оукс, “Підготовка до Другого пришествя”, *Ліягона*, трав. 2004, сс. 7–10.
2. Томас С. Монсон, “Святий храм—маяк світові”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 93.
3. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 479.
4. Президент Томас С. Монсон, “Незмінні істини для мінливих часів”, *Ліягона*, трав. 2005, с. 21.
5. Томас С. Монсон, “Святий храм—маяк світові”, *Ліягона*, с. 92.

СТВОРЕННЯ ВАШОГО СІМЕЙНОГО ДЕРЕВА

1. Використовуйте FamilySearch.org та інші джерела сімейно-історичної інформації, щоб знайти ім'я одного або більше ваших предків. Внесіть ці дані на сайт FamilySearch.org або в брошуру «My Family: Stories That Bring Us Together» (Моя сім'я: історії, які нас єднають).
2. Подайте ці імена для виконання храмових обрядів на сайті FamilySearch.org. Вам може допомогти консультант з сімейної історії у вашому приході або філії.
3. Віднесіть ці імена до храму або дайте їх іншим, щоб вони могли виконати потрібні обряди. Коли можливо, відвідайте храм всією сім'єю.
4. Діліться своїми знаннями в сімейній історії! Навчайте інших, як виконувати ці кроки.

ПОКИ ВАША ПОДорож не закінчилася

Річард М. Ромні

Співробітник редакції церковних журналів

Мені ніколи не треба думати, де шукати свого 92-річного батька, Пола Ромні, у другій половині дня в неділю. Він—у своєму приході в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, наводить чистоту в каплиці. Це займає у нього трохи більше години.

Спираючись на ходунки, він іде уздовж проходу. Потім він спирається на лави, проходячи з ряду в ряд, піднімаючи папірці, складаючи гімни та збираючи залишки пластівців або крихти хліба, що впали на килим. Це він виконує кожної неділі за рідкими винятками, починаючи з 1934 року, коли його було висвячено дияконом.

Підготовка до богослужіння

“Я роблю це, аби виявити свою любов до Господа,—каже він.— Чистота в каплиці допомагає поклонятися Йому”.

Ще дияконом Пол Ромні дізнався, що серед його обов'язків—дбати про мирські потреби приходу. “Я зрозумів, що один зі способів робити це—прибирати в каплиці після зборів,—каже він.— Тож я просто почав це робити, і з того часу продовжую”. Це ніколи не було його офіційним дорученням або покликанням, хоча час від часу він приходив по суботах

Пол Ромні виказує свою любов до Господа, наводячи чистоту в каплиці.

*У тих, хто вміє
вистерпіти до
кінця гідно, віра
з плином часу
поглиблюється.*

допомагати тим, хто отримав до-
ручення прибирати в домі зборів.
Іноді йому допомагають його діти.
Багато років тому, коли він був у
єпископаті, він запрошував дияконів
допомагати йому.

Але більшість часу він просто
чекає, коли закінчаться останні
збори того дня. Потім без усяких
фанфар він робить свій невеличкий
внесок у підтримання дому зборів
і належному порядку. І він робить
це з вірою кожної неділі.

*Приклад мого батька пока-
зав, що якими б не були наші
обставини, ми завжди можемо
знаходити спосіб послужити.
Це навчило мене благоговінню й
підготовці до служіння. І це допо-
могло мені бачити, що є багато
чому повчитися в людей, які вже
довше йдуть земним шляхом.*

Обмін ролями

Я засвоїв подібні уроки від сусі-
дів на моїй вулиці. Ларрі Моргану
97 років, а його дружині—94. Вони
успішно разом виконували різні ролі
у своєму житті: чоловіка і дружини,
батька і матері, літньої місіонерської
подружньої пари в Голландії. Коли
Ларрі було 72 роки, його покликали

радником в єпископаті. На той час
у нашої громаді було 79 вдів, і за
дорученням від єпископа Ларрі та
Елізабет відвідували кожну з них.

Упродовж понад 40 років кожної
пісної неділі діти Ларрі та Елізабет,
а тепер їхні онуки та правнуки,
збираються увечері, щоб завершити
свій піст. “Ми хотіли, щоб нашої
сім’ї подобалося бути разом, і кожен
любить поїсти,—каже він.— У нас
великий запас пшениці, тож ми її
самі мелемо і робимо вафлі. Потім
ми їх їмо досхочу”. Та проста їжа,
яку вони їдять разом, допомагає
зміцнювати стійке відчуття родин-
ної єдності.

Тепер готують діти та онуки.
У Елізабет слабоумство, але вона
знає, що сім’я поруч. Кожному
присутньому вона знову і знову
повторює: “Я тебе люблю”.
Коли вечір закінчується
і всі йдуть додому, їй
подобається слу-
хати, як Ларрі
читає вголос
Писання
і статті з
церковних
журналів.
Знання

про те, що він поруч, дає їй
впевненість.

Близько двох років тому Ларрі
упав і пошкодив хребет. Після цього
він більше не може ходити. “Я не
марную час, запитуючи:
“Чому це сталося
зі мною?”—каже
він.— Я отримав
благословення свя-
щенства. Мені було
сказано, що я хо-
дитиму знову, навіть
якщо це не трапиться
у цьому житті.
Завдяки

***Ларрі та Елізабет Морган виявляють
незмінну вірність одне одному.***

Спокуті та Воскресінню я знаю, що це станеться. Я зрозумів, що Небесний Батько наглядає за нами. Коли ми приймаємо Його волю, то можемо розраховувати на Його допомогу”.

Ширший горизонт

Я вперше зустрів Мерлу Крістенсен в будинку для літніх людей у Бригам-Сіті, штат Юта. Вона, бабуся подруги нашої сім’ї, незабаром мала святкувати свій 101-й день народження. Мерла сиділа у своїй кімнаті, оточена подарунковими книгами

та фотографіями. Дві фотографії, які вона показала, справили на мене особливе враження.

На першій, зробленій багато років тому, було зображено групу студентів семінарії, серед яких були дочки Мерли. “Вони в першому ряду, з їхнім учителем—Бойдом К. Пекером,—розповідає Мерла.— Він тут зовсім молодий, але він був хорошим учителем”. Сьогодні він президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Коли Мерла була молодою, вона перехворіла поліомієлітом. “Мені було нелегко жити з цією хворобою в підлітковому віці,—каже вона.— Я мала зміцнювати віру, щоб залишатися бадьорою. Однак Господь допомагав мені тоді, і Він допомагає мені зараз”. Той, хто пережив поліомієліт в юності, часто має долати наслідки хвороби в літньому віці, такі як слабкість м’язів і загальну втому. Саме це відбувається з Мерлою.

Коли вона відчуває втому, то згадує вірші що містяться в Алма

7:11–12, в яких розповідається, як Спаситель “візьме на Себе муки і хвороби Свого народу, ... щоб Він міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему народові в його недугах”. Потім, каже вона, “ви довіряєте, що Господь знає, через що ви проходите. Живи день за днем, молися, ходи до церкви і будь добрим до інших. Це незначні речі, що допомагають переживати труднощі”.

Друга фотографія, яку мені показує Мерла,—знаходиться у фотоальбомі. На ньому—зображення трьох з її п’яťох дочок. Усі її діти—дівчата, а троє народилися трійнею

СПАДОК НАДІЇ

“Де б ви не знаходилися на шляху до успадкування дару вічного

життя, ви маєте можливість показати багатьом людям шлях до більшого щастя. Роблячи вибір укласти завіт з Богом або дотримуватися такого завіту, ви вибираєте, чи залишите ви спадок надії тим людям, які можуть наслідувати ваш приклад”.

Президент Генрі Б. Айрінг, Перший радник у Першому Президентстві, “Безцінний спадок надії”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 22.

Мерла Крістенсен отримує радість від знання, що вона знову зможе побачити своїх рідних.

у 1936 році, перша трійня, народжена у Бригам-Сіті. “Народження трійні було рідкісним на той час,—каже Мерла.— Медицина не була на дуже високому рівні, і двоє з народжених дівчаток мали проблеми із серцем. Шерон померла в 1958 році, а Даян у 1972. Дженіс, у якої не було ускладнень із серцем, померла від раку в 1992 році.

“Я люблю своїх дітей, їхніх чоловіків, своїх онуків і правнуків”,—каже Мерла. Але вона сумує за своїм чоловіком, який пішов з життя 26 років тому, і вона сумує за своєю трійнею, якій би виповнилося у квітні цього року по 79 років.

Вона знову звертається до книги Алми: “І Він прийме смерть, щоб скинути пута смерті, які зв’язують Його народ” (Алма 7:12).

“Я знаю, що Спаситель подолав смерть,—каже Мерла.— Завдяки цьому я знаю, що знову побачу свого чоловіка, і свою трійню, і всю свою сім’ю”. Це переконання, за її словами, стає все сильнішим кожного дня.

Сестра Крістенсен померла у вересні 2014 року після того, як була написана ця стаття.

Іти разом

Альф і Люсет Пасеро з Лозанни, Швейцарія, люблять гуляти разом. Один з їхніх улюблених маршрутів пролягає уздовж берега озера Женева, де над озером височіють Альпи. Кілька років тому під час такої прогулянки подружжя Пасеро провело вечір спогадів.

Люсетт і Альф Пасеро діляться спогадами про своє спільне життя в Церкві.

“Ще в підлітковому віці я шукав істину,—розповідає 78-річний Альф— Я завжди казав собі, що якщо Бог є, у Нього повинен бути живий пророк на землі. Мене постійно мучила та думка”.

Коли Альф почав навчання після закінчення середньої школи, один друг запросив його прийти на заняття англійської мови, яке проводили місіонери СОД. Після одного із занять місіонери запросили його до церкви.

“В перший раз, коли я прийшов, урок Недільної школи був присвячений тому, що Батько, Син і Святий Дух—це три окремі особи,—згадує Альф.— Учитель сказав, що ми знаємо багато всього про Бога завдяки вченню сучасного пророка, Джозефа Сміта, і що в нас є живі пророки сьогодні. Я був вражений. Вони говорили про те, що було в моєму серці так довго”. Невдовзі він приєднався до Церкви, і “з того часу кожного дня відчував радість від думки, що на землі є пророки”.

Люсетт, якій 80, зростала у роки Другої світової війни. “Я мала іти працювати в 14-річному віці, і мені

так і не вдалося завершити освіту,—розповідає вона.— Але я зрозуміла, що Церква дала мені можливість і далі навчатися”. Відслуживши місію повного дня, вона почала зустрічатися з Альфом. Вони одружилися у храмі, виростили дітей і зараз озираються на свою подорож, під час якої Люсетт 14 років служила президентом Початкового товариства приходу, Альф—32 роки у вищій раді колу; вони регулярно їздили до храму, відвідували дітей та онуків і завжди, завжди дякували за істину, яку знайшли в юності.

“Ми мали благословення іти пліч-о-пліч,—згадує Люсетт.— І з кожним кроком наша віра зміцнювалася”.

Я багато чому вчуся від цих друзів, старших за віком. Ларрі та Елізабет навчають мене грати різні ролі в житті з гідністю і з допомогою Господа. Мерла показує, як віра витерпіти до кінця має ґрунтуватися на вірі в Спасителя у наш час. А подружжя Пасеро отримує радість від євангелії кожного дня. Усі ті уроки зміцнюватимуть мене, коли моя подорож добігатиме кінця. ■

ЛІКАР ЧИ СТАРІЙШИНА?

Коли я закінчив середню школу, то знав, що мені доведеться чекати щонайменше два роки, перш ніж я зможу служити на місії. Я вирішив навчатися в коледжі, підрахувавши, що зможу закінчити медичну освіту через шість років, якщо повністю присвячу себе навчанню. Я планував служити на місії після того.

Здобувши медичну освіту в 24 роки, я розпочав інтернатуру, яка розширила можливості професійного росту. У цей час виникла дилема: чи дійсно мені їхати на місію, чи продовжувати працювати? Мої батьки, старший брат (який щойно повернувся з місії), єпископ і радник у місцевому президентстві місії—всі закликали мене до служіння.

Я був упевнений, що вони праві, але мені було важко відкладати багатообіцяючу роботу лікаря. Я молився і постився, щоб отримати натхнення. Я також звернувся до патріаршого благословення, де містилася порада служити на місії повного дня і описувалися обіцяні благословення, які прийдуть завдяки місії.

Одного дня, коли я їхав додому громадським транспортом після інтернатури, я випадково зустрівся з патріархом колу. Ми вийшли на тій самій зупинці і, що було дивним, почали йти в одному напрямку. Патріарх зрозумів, що я член Церкви.

Поки ми йшли разом, він запитав мене, що я планую робити в житті. Я пояснив, що працюю лікарем і зараз намагаюся вирішити, що ж вибрати: роботу чи місію. Він сказав

мені впевненим голосом, що треба служити Господу, прийнявши місіонерське покликання, і додав, що за це я отримаю благословення. Мені здалося, що ця порада прийшла від Самого Господа.

Я відразу ж пригадав вірш з Писань: “Шукайте найперше всього царства Бога і Його праведності, і все це додасться вам” (3 Нефій 13:33).

Я був упевнений, що Господь мені відповів. Більше не вагаючись, я вирішив відкласти свою роботу

і служити на місії повного дня. Мої співробітники думали, що я втрачу всі свої професійні навички, якщо поїду на два роки. Вони не давали мені спокою, але я твердо стояв на своєму.

Забувши про те, що я лікар, я служив два роки в місії Кіншаса в Демократичній Республіці Конго.

Через 5 років я зробив перелік найбільших благословень, які отримав після служіння. Найголовніше—я знайшов дружину, яка є вірним членом Церкви і моєю найбільшою радістю. У нас поки що двоє дітей. Наша сім'я запечатана на вічність. У храмі ми, як повірники, виконали обряди за наших померлих родичів. У мене стабільна робота, завдяки якій моя сім'я може бути самозабезпеченою. Це лише кілька з благословень, які ми отримали від Господа.

Я знаю, що Небесний Батько ніколи не обманює і що згодом Він виконує всі Свої обіцяння, дані нам, якщо ми покладемо довіру на Нього і дотримуємося Його заповідей. ■

Муканділа Данні Калала, Ліберія

Усі закликали мене служити на місії, але мені було важко відкладати багатообіцяючу роботу лікаря.

Я ПІЗНАВ СПАСИТЕЛЯ

Коли я навчався в старших класах середньої школи, то взяв на себе зобов'язання прочитати Новий Завіт з початку до кінця. Після школи й на вихідні я піднімався на верхній поверх нашого будинку і читав слова Спасителя, а також про Його чудеса і життя.

Хоча мій юний розум часто не розумів біблійної мови, я зміг пізнати Ісуса Христа. Я дізнався, що Він— Син Бога і що Його було послано, аби викупити наші гріхи. Я дізнався, що Він ходив із звичайними слабкими людьми, розмовляв з ними, благословляв їх—людей, таких, як я.

Я був трохи збентежений, читаючи складні уривки в посланнях Павла і писання Івана у книзі Об'явлення, але завжди міг відчувати істинність їхніх учень. Я зрозумів, що читання Писань допомагало мені переживати важкі дні у школі і скеровувало мене у прийнятті важливих рішень.

Через кілька років, коли я готувався до місії, то піймав себе на тому, що ставлю під сумнів мотиви, які спонукають мене служити. Я відчув, що немає нічого особливого в моєму свідченні або в мені самому. Я не міг зрозуміти, чи готуюся до місії через обов'язок перед батьками і провідниками, які старанно навчали мене евангелії. Я навіть думав, що Господу буде краще без мого служіння.

Одного дня, коли я читав Книгу Мормона, слова Авінадія зворушили моє серце:

“Його поведуть, розіпнуть, і вб'ють. ...

І таким чином Бог розірве пута смерті, здобувши перемогу над смертю. ...

Ось я кажу вам, *хто проголосить Його рід?*” (Мосія 15:7-8; курсив додано).

Я читав той останній рядок знову і знову, міркуючи, чи був він там раніше. Оскільки я читав Новий Завіт, то знав про життя Спасителя і про покоління людей, які були з Ним. Але люди з покоління Спасителя не можуть приходити до людей сьогодні й навчати про Його любов, Його Спокуту і Його

Під час підготовки до місії я піймав себе на тому, що ставлю під сумнів мотиви, які спонукають мене служити.

Церкву. Тож як я міг виправдати те, що *не* буду ділитися своїм свідченням про Нього?

Господь хотів, щоб я ділився доброю новиною про евангелію, яку отримав. Я знав, що евангелія істинна, і я хотів ділитися істинами, про які дізнався завдяки читанню Писань.

Невдовзі після цього випадку я поїхав на місію. Сьогодні я пов'язую здобуте бажання служити зі знанням про Спасителя, яке отримав юним учнем, коли читав Писання. ■
Брайан Нокс, шт. Аризона, США

Ньєвес легко прийняла відновлену євангелію, але коли ми запропонували їй охреститися, вона завагалася.

Я ВДЯЧНА ЗА ВАШІ НОГИ

Не було нічого особливо цікавого в моїх ногах, тож я був трохи спантеличений, коли Ньєвес, щойно повернена в Болівії, сказала, що вона вдячна за них.

“Я така вдячна за ваші ноги”, — сказала вона через кілька тижнів після свого хрищення.

Ньєвес легко прийняла відновлену євангелію, але коли ми запропонували їй охреститися, вона завагалася.

Вона пояснила, що потерпає від болісного захворювання шкіри. Коли на її шкіру потрапляє холодна вода, виникає відчуття, ніби тисячі голок пронизують її пори. Через таку реакцію вона не може виконувати навіть найпростіші завдання, наприклад, помити овочі або випрати руками одяг.

Ми сказали, що воду в христильній купелі нагріють, і ми запевнили Ньєвес, що вона буде хреститися в теплій воді. Її обличчя проясніло, і вона вирішила охреститися в день Різдва. Ми з напарником сказали

президенту філії про її проблему зі шкірою, і він пообіцяв, що воду в купелі нагріють вчасно для вечірнього хрищення.

Однак коли ми прийшли до каплиці на хрищення, купіль була наповнена надзвичайно холодною водою! Спантеличений президент філії пояснив, що вийшло непорозуміння і вода буде готова набагато пізніше.

Ми з напарником знали, що Ньєвес хотіла охреститися саме того дня, і ми сподівалися, що Господь хоче того ж самого. Ми знайшли порожню кімнату і помолитися, щоб Він допоміг Ньєвес охреститися.

Ми відчували втішення після молитви і вирішили далі готуватися до обряду. Ті, хто отримав доручення виступати перед хрищенням, чудово навчали, але я раптом занервував, коли почув: “А зараз старійшина Нельсон охрестить сестру Ньєвес”.

Я намагався приховати своє неприємне відчуття, коли обережно

ступив у холодну воду. Ньєвес взяла мене за руку і опустила свою ногу у воду. Я вже підготувався до найгіршого, але Ньєвес не закричала і навіть не здригнулася. Вона спокійно ішла сходами і усміхалася мені.

Після молитви, яка супроводжує хрищення, вона занурилася у холодну воду. Коли я підняв її, вона усміхалася. Мене переповнювала вдячність. Для мене її хрищення було дивом.

Коли я бачив Ньєвес востаннє, вона сказала те, що пояснило її цікавість до моїх ніг. Вона сказала: “Я така вдячна за ваші ноги, які увійшли в мої двері та привели мене до істини”.

Я думаю про Ньєвес і її просту віру та вдячність кожного разу, коли чую ці слова Ісаї: “Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир, що добро провіщає, що спасіння звіщає, що говорить Сіонови: Царює твій Бог!” Ісаї 52:7; див. також Мосія 12:21). ■

Ніколас Нельсон, шт. Техас, США

СЛІДИ ВІРНОСТІ

Якось я хотів зробити фотографії Храмової площі в Солт-Лейк-Сіті: водойми, в якій відображається храм, і фонтанів, і тротуарів, вкритих свіжим сніжком, на якому ще немає жодних слідів. Щоб сфотографувати свіжий сніг без жодних слідів, я знав, що маю приїхати на Храмову площу рано-вранці після нічного снігопаду.

Я підготувався, коли одного вечора в прогнозі погоди обіцяли нічний снігопад. Оскільки прибиральники на Храмовій площі починають чистити тротуари о 5 ранку, я поставив будильник на 3:00 і приготував фотоапарат.

Наступного ранку, їдучи нерозчищеними дорогами, я прибув на Храмову площу о 4:15, а сніг усе ще падав. Тоді я поїхав навколо площі, щоб знайти місце для паркування, звідки я міг легко зробити знімки.

Під час першого кола навколо Храмової площі я помітив, що доріжка до входу в Солт-Лейкський храм вкрита свіжим снігом, на якому не було жодних слідів! Я знав, що зроблю бездоганне фото. Радіючи, я знову об'їхав квартал, щоб знайти місце для паркування.

Їдучи на схід Північною Храмовою вулицею, я подумав, що знайду місце біля доріжки, що веде до храму. Однак перш ніж я це усвідомив, я вже проїхав паркувальний майданчик і знову був поруч з пішохідною доріжкою, що вела до входу в храм.

Поки я стояв на червоному світлі, то дивився праворуч на свіжий, непорушений

сніг. Коли я подивився ліворуч, в напрямку Конференц-центру, то помітив літню жінку, одягнену в недільний одяг, яка, опустивши голову перед зустрічним снігом, прямувала до храму.

“Тільки не це!—подумав я.— Я не можу втратити цю нагоду!”

Коли жінка пройшла переді мною, я повернувся і поглянув на пішохідну доріжку, яка незабаром буде протоптана, і побачив ще одну сестру, яка вже пройшла доріжкою і повертала до входу в храм. Потім я знову поглянув на першу сестру, яка зараз ішла пішохідною доріжкою. Її ноги були в снігу по кісточки і, йдучи слідами

першої сестри, вона повільно, але впевнено пройшла доріжкою, увійшла у ворота і підійшла до входу в храм.

Коли я спостерігав цю картину, то поглянув на годинник у своєму авто: 4:20. Сидячи у теплому автомобілі і дивлячись на сліди на свіжому снігу, я відчув смирення, зворушений вірністю цих двох сестер, які ішли виконувати призначені їм доручення.

Я знову об'їхав квартал, припаркувався, узяв фотоапарат і сфотографував сліди на снігу—і ця фотографія була набагато кращою за ту, яку я уявляв. ■ Рендольф Шанкула, шт. Юта, США

Щоб сфотографувати свіжий сніг без жодних слідів, я знав, що маю приїхати на Храмову площу рано-вранці.

Благословення

Суботнього дня

Еммелайн Р. Уілсон

Дотримання Суботнього дня стало випробуванням для Анабель Хайтт, коли вона влаштувалася практикантом у компанію-власницю парків розваг. Анабель зростала в Техасі, США, і її вчили поклонятися Богові, відпочивати та служити іншим у Суботній день. Але коли вона переїхала до Флориди, щоб розпочати свою практику, їй доводилося працювати в неділю.

Вона розповідає: “Спочатку я слухняно ходила на роботу, як і всі інші. Через кілька тижнів я почала помічати, як мені ставало сумно упродовж тижня, оскільки я не причащалася і не чула надихаючих слів, які мені були потрібні, як ніколи”.

Одного дня вона молилася про допомогу і збрала всю свою сміливість, щоб поговорити з

**Дотримання
Суботнього дня—
це, зрештою,
питання послуху,
ставлення і
вибору.**

начальником про своє бажання в неділю ходити до церкви, а не на роботу. Її начальник не розумів, чому для неї це так важливо. Але Анабель наполягала. Кожного разу, коли вона бачила менеджера або начальника, який складав розклад, вона нагадувала, що в неділю їй потрібен вихідний, що заради цього вона готова виконувати будь-яку важку додаткову роботу в інші дні.

Нарешті дивовижним чином це здійснилося!—розповідає вона.— Моїми вихідними стали субота і неділя, що є нечуваним для сезонної практикантки, яка менше місяця тому долучилася до програми. Привілей мати вихідні в суботу й неділю, як правило, належить тим, хто має вищу посаду”.

Вона свідчить про благословення: “Повернувши в своє життя світло шляхом відвідування церкви, я змогла побачити й відчути вражаючу різницю. Коли мої співробітники запитували, чому я ходжу до церкви або чому це так важливо, я запрошувала їх піти зі мною. Кілька моїх співробітників почали ходити зі мною до церкви. Я знаю без жодних сумнівів, що евангелія Ісуса Христа гідна того, щоб її відстоювати. Дотримання Суботнього дня—це необхідність, без якої ми не можемо мати Духа

у своєму житті і ставати кращими людьми”.

Анабель, як і багато хто з дорослої молоді, отримала благословення, залишаючись вірною дотримання Суботнього дня у святості. Хоча може бути нелегко протистояти вимогам працювати або брати участь у заходах, до яких нам, як правило, подобається долучатися упродовж інших днів тижня, дотримання Суботнього дня у святості—це, зрештою, питання послуху, ставлення і вибору. Великі благословення прийдуть. Ці три представники дорослої молоді діляться свідченням, що Господь допомагає Своїм дітям зберігати Його день у святості.

Господь забезпечив шлях

Коли Катрін Шульце з Німеччини почала навчатися в коледжі далеко від свого дому, її рішучість дотримуватися Суботнього дня у святості було піддано перевірці. “Батьки навчали мене, а також моїх братів і сестер про важливість зберігання Суботнього дня у святості,—каже вона.— Для нас це означало: ніякої роботи, ніяких покупок і ніяких спортивних ігор в неділю. Я не можу пригадати жодних винятків.

У моєму коледжі вимагалось, щоб я брала участь у семінарі,

який завжди тривав увесь тиждень—включаючи суботу й неділю. Я стояла перед дилемою—якщо не ходитиму на семінар, то можу не закінчити коледж; з іншого боку, я хотіла дотримуватися усіх Господніх заповідей. Коли я вивчила ситуацію, то зрозуміла, що це не така проблема, яку я можу вирішити самотужки. Я благала Господа і просила Його показати мені шлях того, як я можу бути слухняною і завершити своє навчання. Після молитви я відчула всередині спокій.

“Коли наближалася дата семінару, я відчувала хвилювання, але залишалася впевненою, що Він зможе підготувати шлях. Одного дня я стояла біля дошки, де було перераховано всі розклади семінарів. Більшість із них проводилися у вихідні, але була одна секція, запланована на три дні, не включаючи неділі. Я зрозуміла, що Господь допомагав мені зберігати Суботній день у святості. Ніколи до того і ніколи після того не бувало такого, щоб семінар не проводився в неділю. Але того року, коли мені це так було потрібно, Господь уможливив це для мене. Я така вдячна, що Господь підготував шлях, аби допомогти мені дотримуватися Його заповідей”.

Підготуватися до поклоніння в неділю

Кетрін Вілкінсон з Юти часто дуже пізно лягала спати в суботу. Ось що вона розповідає про один з вихідних: “Ми з друзями пішли вечеряти, потім дивилися кіно, потім довго розмовляли, закінчивши далеко за північ. Уже було після 2 годин ночі, коли я нарешті пішла спати.

Вранці в неділю я в темряві намацала будильник, щоб вимкнути його о 7:30, але оскільки служіння починалося о 8:30, я сказала собі, що можу перевести будильник на 8:00. Коли я все-таки встала, мені треба було поспішати, аби зібратися вчасно. Двохвилинний душ, ніякого сніданку після нього, і я вибігла у двері.

Церковні збори здавалися довгими. Я ледве стримувалася, щоб не заснути під час зборів. Я стежила за годинником, відраховуючи хвилини до того часу, коли зможу поспати вдома. Поки не почалася Недільна школа, я й не згадала, що забула і свої Писання і підручник”.

Згодом Кетрін вирішила, що вона хоче змінитися, аби мати змогу насолоджуватися Суботнім днем і зберігати його у святості. “Я розмірковувала про свій Суботній день,—розповідала вона.— Я надто пізно

ПАМ'ЯТАТИ ХРИСТА В СУБОТНІЙ ДЕНЬ

“Неділя—це день, щоб уповільнитися, зробити паузу і згадати. Ми відвідуємо церковні збори; розмірковуємо про свої благословення, сильні сторони та недоліки; шукаємо прощення, приймаємо причастя та розмірковуємо над Спасителевою жертвою, принесеною заради всіх нас. Ми намагаємося не відволікатися на те, що заважатиме нам поклонитися Йому. ... Будь-який захід, в якому ми беремо участь у день Суботній, має проводитися в Дусі згадування Христа. Якщо будь-що з того, що ми робимо в будь-якій частині

Суботнього дня, заважає нам згадувати Спасителя і служити в Суботній день у такий спосіб, у який би служив Він, тоді, ймовірно, нам слід по-іншому поглянути на те, що ми робимо. ...

Вділіть сьогодні певний час, щоб скласти продуманий план того, що ви будете робити, аби дійсно перетворити Суботній день на святий і священний день у своєму житті. Тоді дійте згідно з вашим планом”.

Ларрі М. Гібсон, радник у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків, “Я дійсно завжди пам'ятаю Його”, *Ліягона*, січ. 2014, сс. 56–57.

вставала, поспішала до церкви лише на половину готова, відсиджувала три години зборів (не виявляючи зацікавленості), і поверталася додому спати. І то не вперше моя неділя проходила таким чином. Я зрозуміла, що позбавляю себе повноти благословень поклоніння в Суботній день, особливо причастя, яке мені пропонувалося.

Дотримання Суботи—це більше, ніж фізична присутність на церковних зборах; це означає перебувати там розумово і духовно. Я хочу це робити. Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) навчав: “Суботній день закликає

до конструктивних думок і дій, і якщо людина просто нічого не робить в Суботній день, вона його порушує. Дотримання Цього дня означає стати на коліна в молитві, готуватися до уроку, вивчати євангелію, розмірковувати, провідувати хворого і стражденного, поспати, почитати щось духовне та відвідати всі збори, які слід відвідувати цього дня” (*The Miracle of Forgiveness* [1969], 96–97). Коли я почала змінюватися і шанувати цей священний день, я помітила величніші благословення у своєму житті”. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПІДКАЗКИ, ЯК УСПІШНО ДОТРИМУВАТИСЯ СУБОТНЬОГО ДНЯ

- Ходити до церкви, щоб поклонятися Господу, поновлювати завіти і зміцнювати себе та інших у своєму приході чи філії.
- Зробити вивчення Писань пріоритетом, “бенкетуючи словом Христа” (2 Нефій 31:20).
- Зробити щось для свого покликання. Навіть якщо ви “лише” граєте на піаніно прелюдію, ви все одно можете репетирувати.
- Служити комусь як домашній учитель чи візитна вчителька. Якщо у вас ще немає доручення, з молитвою виберіть людину, якій потрібен ваш дух, і послужіть їй.
- Приділити час, щоб поспілкуватися із сім’єю і разом взяти участь у благоговійних, надихаючих заходах.
- Поміркувати над тим, чому ви робите те, чи інше: чи допомагає це вам служити Господу і Його роботі? Чи об’єднує це вашу сім’ю або приход?
- Молитися, щоб мати скерування в тому, як ви можете шанувати Господа в Його день.

Міцні весла, міцні свідчення у Французькій Полінезії

Мінді Енн Левітт

Співробітник редакції церковних журналів

Посеред Тихого океану знаходиться 118 островів, утворених підземними вулканами або кораловими атолами. На цих островах, де мешкає близько 275 тис. таїтян (як зазвичай називають населення Французької Полінезії) ви знайдете пальми, чорні перлини і квіти тіаре.

Геррі Гууті, 29-річний навернений, — один з мешканців цих островів. Він із задоволенням займається *ва'а*, тобто греблю на каное, що стало важливою частиною його життя з того часу, як йому виповнилося 16. Через 5 років після того як він почав брати участь у перегонах, він познайомився з Лайдрін — чемпіонкою з греблі і членом Церкви. Завдяки її прикладу Геррі охрестився і відслужив місію в Новій Каледонії, в той час як Лайдрін служила на Таїті. Вони одружилися через шість тижнів після повернення Геррі додому.

Зараз, коли минуло кілька років і в них народився син, Геррі все ще бере участь у турнірах з *ва'а*, однак він заробляє гроші для сім'ї виготовленням весел для тих, хто займається *ва'а*. “Моя робота знаходиться поруч з моїм домом, — розповідає він. — Я їду й шукаю

дерево, яке вирізаю, склеюю, щоб зробити весло”. Це звучить просто, але кожне з цих красивих дерев'яних весел вимагає п'ять днів роботи. А за наявності 20 тис. байдарочників на острові, де живе сім'я Гууті на Таїті, на весла завжди великий попит.

Хоча Геррі і Лайдрін приділяють багато часу церковним покликанням, однак вони знаходять час, щоб відвідувати храм. “Завдяки відвідуванню храму у нас кращі стосунки, — каже Геррі. — Ми також відчуваємо благословення у своїй роботі. Продаж весел сам по собі може бути досить успішним, а з Господом все відбувається ще краще”. Ця божественна допомога є дуже важливою для сім'ї Гууті. Геррі і його дружина мають міцне свідчення про десятину. “Ми ніколи не хвилюємося, чи буде Небесний Батько нас благословляти, — каже Геррі. — Якщо ви платите десятину, то зрештою у вас буде більше, ніж ви маєте”.

Для подружжя Гууті *ва'а* — це більше, ніж спорт. Принципи відданості й обов'язку, необхідні для того, щоб стати хорошими гребцями, допомогли як Геррі, так

Одне молоде подружжя у Французькій Полінезії вважає, що євангелія і їхній улюблений спорт мають дещо спільне.

і Лайдрін більш віддано ставитися до євангелії. Для заняттям *ва'а* фізична підготовка багато значить, — каже Геррі, — але не вона відіграє вирішальну роль. Найбільш важливою є налаштованість вашого розуму — рішучість закінчити перегони. Коли потрібно веслувати чотири з половиною годин, ваше тіло може сказати, що ви цього не можете зробити, але ваш розум каже, що можете. У євангелії рішучість є дуже важливою. Іноді ви занепадаєте духом, але віра може допомогти досягнути успіху, якщо дотримуватися Божого плану у вашому житті. Завдяки *ва'а* ми можемо завжди чогось навчитися, що можна застосувати у євангелії. ■

БІЛЬШЕ ПРО ГЕРРІ

Яка твоя улюблена традиційна таїтянська страва?

Каку. Її готують з перемелених у борошно плодів хлібного дерева і їдять з кокосовим молоком і *poisson cru* (сира риба, яка є тільки на Таїті).

Як ти розважаєшся?

Наша сім'я любить ходити до океану, збирати листя і разом гратися.

Які є культурні особливості, притаманні лише Французькій Полінезії?

Таїтянські танці—це частина полінезійської культури. Щорічний фестиваль танців Хейва проходить з 1881 року.

ЦЕРКВА У ФРАНЦУЗЬКІЙ ПОЛІНЕЗІЇ

22659 святих останніх днів
8 колів
83 приходи і філії
16 центрів сімейної історії
1 місія
1 храм (Папеете)

ФАКТИ В ЦИФРАХ

Щороку експортується чорних перлин на 100 млн. американських доларів

Французька Полінезія займає в океані площу 3106839 км², але з них лише 2485 км²—це земля.

26° С—це середня температура; середня температура води—27° С.

У таїтянському алфавіті 13 літер

ФАКТИ ПРО ТАІТІ

Столиця: Папеете на острові Таїті
Мови: французька, таїтянська

СПОДІВАТИСЯ НА БОГА КОЖНОГО ДНЯ

*Даючи їжу тільки на один
день і день за днем,
Бог намагається навчити нас вірі.*

**Старійшина
Д. Тодд
Крістофферсон**

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Господня молитва містить в собі прохання: “Хліба нашого насущного дай нам сьогодні” (Матвій 6:11) або: “Хліба нашого насущного дай нам на кожний день” (Лука 11:3). Я думаю, що всі ми з готовністю визнаємо, що кожного дня маємо потреби, і ми хотіли б, аби наш Небесний Батько допоміг нам їх задовольнити. Для деякого іноді бувають дні, коли вони буквально потребують хліба, тобто їжі, необхідної, щоб підтримати життя того дня. Може також виникати потреба в духовних або фізичних силах, щоб прожити ще один день з хронічним захворюванням або пережити болісну й повільну реабілітацію. В інших випадках це можуть бути менш відчутні фізично потреби, пов’язані з зобов’язаннями або справами людини в той день, наприклад, викласти урок або скласти іспит.

Ісус навчає нас, Своїх учнів, що кожного дня ми повинні надіятися на Бога, щоб отримувати хліб—допомогу і засоби для життя, яких ми потребуємо в цей конкретний день.

Запрошення Господа просити наш насущний хліб у нашого Небесного

Батька говорить про люблячого Бога, Який знає навіть про незначні щоденні потреби Своїх дітей і прагне допомогти їм, кожному. Він каже, що ми можемо просити з вірою у Тієї Істоти, “що всім дає просто, та не докоряє,—і буде [дано нам]” (Якова 1:5). Безумовно, це надзвичайно сповнює надією, але тут має місце певний принцип, який означає більше, ніж просто отримання допомоги у щоденному житті. Коли ми кожного дня шукаємо і отримуємо божественний хліб, наша віра в Бога і Його Сина та довіра до Них зростають.

Щоденне звернення до Бога з проханням задовольнити наші потреби виховує віру

Ви пам’ятаєте великий вихід колін Ізраїля з Єгипту і 40 років їхнього перебування в пустині до того, як вони увійшли в обіцяну їм землю. Цю велику кількість народу чисельністю понад мільйон людей потрібно було годувати. Звичайно люди, сконцентровані у такій кількості в одному місці, не могли довго годуватися мисливством, а їх напівкочовий стиль життя у той час не дозволяв їм вирощувати врожай або

худобу у значній кількості. Єгова вирішив цю проблему, дивовижним чином, забезпечуючи їх хлібом насущним з небес—манною. Через Мойсея Господь наказав людям збирати кожного дня достатньо манни, щоб вистачило саме на той день, окрім дня, що передував Суботі, коли вони мусли зібрати стільки манни, щоб вистачило на два дні (див. Вихід 16:19–29).

Коли Єгова забезпечував людей їжею тільки на один день, то намагався навчити вірі народ, який за період, що тривав понад 400 років, майже втратив віру своїх батьків. Він навчав людей довіряти Йому, “звертатися до [Нього] в кожній думці; не вагатися, не боятися” (УЗ 6:36). На день Він давав достатньо для одного дня. Окрім шостого дня, вони не могли зберігати манну для використання наступного дня чи в наступні кілька днів. По суті, діти Ізраїля мали ходити з Ним сьогодні і вірити, що *наступного* дня Він забезпечить їх достатнім провіантом для того дня і т.д. Таким чином їм завжди доводилося тримати Його в своєму розумі й серці.

Довіряйте Господу—пройде час і рішення з’явиться

Колись, до того як мене було покликано генеральним авторитетом, я зазнав особистих фінансових труднощів, які тривали кілька років. Інколи ця проблема загрожувала моєму особистому і сімейному благополуччю, і я думав, що ми можемо зазнати фінансового краху. Я молився, щоб якесь чудесне втручання врятувало нас. І хоча я молився про це багато разів з великою щирістю і палким бажанням, відповідь в кінці була—“Ні”.

Коли ми шукаємо і отримуємо свій щоденний хліб, наша віра і довіра до Бога і Його Сина зростають.

Запрошення Господа просити наш насущний хліб у нашого Небесного Батька говорить про люблячого Бога, Який знає навіть про незначні щоденні потреби Своїх дітей і прагне допомогти їм, кожному.

Зрештою я навчився молитися так, як робив це Спаситель: “Та проте—не Моя, а Твоя нехай станеться воля!” (Лука 22:42). З кожним маленьким кроком, на шляху до остаточного вирішення цієї проблеми, я звертався по допомогу до Господа.

Бували часи, коли всі мої ресурси були вичерпані, і мені не було куди або до кого звернутися в той момент. Я не раз падав навколішки перед своїм Небесним Батьком, у сльозах благаючи Його допомоги. І Він допомагав. Іноді це було просто відчуття миру, відчуття запевнення, що все владається. Я міг не бачити, як просуватися далі або якою дорогою йти, але Він давав мені знати, що безпосередньо або за допомогою інших засобів Він відкриє шлях. Обставини могли змінитися, в розум могла прийти нова і корисна ідея, в самий необхідний момент міг надійти якийсь неочікуваний прибуток або з’являвся інший ресурс. Якимось чином рішення знаходилося.

І хоча тоді мені було нелегко, коли зараз я озираюся назад, моє серце сповнюється вдячності за те, що мої проблеми не вирішувалися миттєво. Той факт, що я був змушений звертатися до Бога по допомогу майже щодня протягом довгих років,

навчив мене по-справжньому молитися і отримувати відповіді на молитву, а також навчив мене вірі в Бога на практиці. Я пізнав мого Спасителя і мого Небесного Батька у такий спосіб і такою мірою, як не міг би пізнати інакше, або це могло зайняти набагато більше часу. Я дізнався, що хліб насущний—це дорогоцінний продукт. Я дізнався, що манна сьогодні може бути такою ж реальною, як і матеріальна манна з біблійної історії. Я навчився довіряти Господу всім своїм серцем. Я навчився ходити з Ним кожного дня.

Долайте великі проблеми маленькими щоденними кроками

Звернення до Бога за хлібом насущним,—не щотижневим, не щомісячним і не щорічним,—є також способом, завдяки якому ми можемо зосередитися на менших і простіших складових проблеми. Щоб впоратися з чимось дуже великим, можливо, нам потрібно працювати над цим, виконуючи маленькі щоденні справи. Іноді ми будемо в змозі запланувати й виконувати справи лише на один день (або навіть на частину дня). Дозвольте навести приклад з життя.

У 1950-х роках моя мама пережила серйозну операцію з видалення ракової пухлини, але якою б важкою не була ця операція, після неї ще відбувся курс лікування, який складався з десятків сеансів болісної променевої терапії за таких медичних умов, які зараз вважалися б доволі примітивними. Вона згадує, що в той час її мама навчила її чогось, що завжди допомагало їй з тих пір: “Я була дуже хворою й кволою, і я якось сказала їй: “О, мамо, я не зможу витримати ще 16 сеансів цього лікування”. І вона відповіла: “Чи можеш ти витримати це сьогодні?” “Так”. “Добре, люба, це все, що тобі слід зробити сьогодні”. Це допомагало мені багато разів, коли я згадувала, що мушу зосередитися

лише на одному дні або на одному завданні”.

Коли ви в молитві просите для себе насущний хліб, ретельно обдумуйте свої потреби: як те, чого вам не вистачає, так і те, від чого вам потрібен захист. Лягаючи спати, подумайте про успіхи й невдачі того дня і те, що зробить наступний день трохи кращим. І дякуйте своєму Небесному Батькові за манну, яка, завдяки Його турботі, чекала на вас уздовж вашого шляху і підтримувала вас упродовж дня. Ваші роздуми зміцнять вашу віру в Нього, коли ви побачите, як Він допомагає вам щось пережити і щось змінити. Ви зможете знайти втіху в ще одному дні, у ще одному кроці в напрямку до вічного життя.

Ісус Христос—хліб життя

Понад усе пам'ятайте, що у нас є Він—прообразом і символом Кого була манна—істинний хліб життя, Викупитель.

“Ісус же сказав їм: Я хліб життя. Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнучиме. ...

Поправді, поправді кажу Вам: Хто вірує в Мене,—життя вічне той має.

Я—хліб життя!” (Іван 6:35, 47–48).

Я свідчу вам про живу реальність Хліба Життя, Ісуса Христа, і про безмежну силу й досяжність Його Спокути. Зрештою, саме Спокута і благодать Спасителя є нашим хлібом насущним. Ми повинні звертатися до Нього щодня, чинити Його волю кожного дня, ставати єдиними з Ним так само, як Він з Батьком (див. Іван 17:20–23). Я благословляю вас, щоб, коли ви попросите у свого Небесного Батька насущний хліб для себе, Він дарував його вам. ■

З виступу на духовному вечорі Церковної системи освіти, виголошеному 9 січня 2011 року.

Старійшина
Хорхе Ф.
Себальйос
Сімдесятник

ЗНАХОДИТИ СИЛУ в хороших друзях

Я народився у маленькому містечку в Чилі. Коли мені було 12 років, я вперше побачив місіонерів і зацікавився. Одного разу однокласник сказав мені в школі, що він і вся його сім'я стали членами Церкви. Він запросив мене і впродовж кількох місяців я приходив на всі недільні збори та на заходи, що відбувалися у вівторок.

Наша філія була новою, і оскільки я приходив майже з самого початку, всі думали, що я член Церкви. Через шість місяців я сказав одному місіонеру, що я не охрищений, бо я думав, що місіонерів цікавлять лише сім'ї.

Місіонери намагалися залучити мою сім'ю, але ні мої батьки, ні брати з сестрами не виявили зацікавленості. Місіонери запропонували мені охриститися, але оскільки мені було 12, необхідно було отримати дозвіл батьків. Я думав, що батько скаже, аби я чекав до 18 років, однак він сказав: "Я бачив, як мій син прокидається кожного недільного ранку, в той час як його брати і сестри все ще сплять, одягається у найкращий одяг і йде до каплиці. Якщо мій син візьме на себе відповідальність за своє рішення, то я даю свій дозвіл". Я не міг цьому повірити. У ту мить я був на небесах. Отже, наступного дня я охристився.

Звичайно, членство у Церкві приносить духовні благословення. Але, крім того, я знайшов кількох хороших

Друзі, яких ви обираєте, можуть справляти великий вплив на ваше життя, як це сталося зі мною.

друзів. Приблизно в той час, коли я охрестився, кілька юнаків мого віку почали приходити до церкви, і у нас утворилася дуже згуртована компанія. Ми почали разом ходити на всі збори і заходи.

Коли мені виповнилося 17 років, я поїхав зі свого міста до коледжу. Троє з моїх друзів вирішили вступати до коледжу в тому ж місті, і ми жили разом. То було чудове благословення, оскільки ми могли підтримувати і захищати один одного. Ми заохочували один одного ходити до церкви. Ми також учотирьох проводили домашні вечори, а іноді запрошували інших студентів, які були членами Церкви. Усі ті роки навчання в університеті ми зміцнювали один одного.

Минуло 45 років, а ті юнаки й досі мої друзі. Хоча ми живемо в різних частинах світу, ми постійно підтримуємо зв'язок. Усі шестеро з нас служили на місії.

Саме тому я заохочую вас мати хороших друзів з юності. Довіряйте і допомагайте їм. Хороший друг завжди охоче допомагатиме вам, буде заслуговувати на вашу довіру і ніколи не захоче завдати болю. Я не хочу сказати, що ваші друзі мають бути доскональними, але їм треба поважати ваші норми і цінності. Бути

хорошим другом—це зовсім не означає постійно розважатися. Це означає, що ви щиро зацікавлені в благополуччі своїх друзів і є достатньо сміливими, аби сказати друзям, що вони роблять щось не дуже хороше.

Я в захопленні від вас, молодь Церкви! Часи сильно змінилися з тих пір, як я був молодим. Цей період на землі є фантастичним, але в той же час небезпечним. Аби пройти через нього, вам необхідно “міцно трима[тися] за жезл з заліза” (1 Нефій 8:30) і виконувати поради та настанови своїх батьків і провідників Церкви. З хорошими друзями вам буде легше це зробити.

Дехто з вас може відчувати самотність, оскільки ви єдиний член Церкви у своїй школі або в класі. Але ви не самотні. Для нашого Господа Ісуса Христа і Небесного Батька кожен є скарбом, і Вони дуже хочуть допомагати вам впродовж усього життя. Ваші справжні друзі підтримуватимуть вас у спробах наблизитися до Них.

У Писаннях сказано що “ті самі суспільні стосунки, які існують серед нас тут, існуватимуть серед нас там, вони тільки будуть поєднані з вічною славою” (УЗ 130:2). Я можу лише уявити, як буде, коли ми, оточені славою, зустрінемося разом у наступному світі з нашими друзями і сім'ями. То буде прекрасний час і він триватиме вічність. ■

Коли ХОРОШІ ДРУЗІ поміляються

“**М**и з нею були хорошими подругами, і у нас завжди були однакові норми. Але потім ...”

Вам це знайоме? З кожним з нас таке траплялося, або ми бачили, як хтось із хороших друзів починає робити те, що неправильно, і закликає до цього інших. Одне з найважчих питань, яке постає перед вами, може бути таким: “Чи треба мені поговорити зі своїм другом про цю поведінку?” і “Чи слід мені перестати проводити час із цим другом, якщо його поведінка не зміниться?”

Не існує універсальної відповіді, яка задовольнила б кожен ситуацію, тож пошук рішення вимагатиме віри і сміливості, аби дослухатися до поради, вміщеної в брошурі *Заради зміцнення молоді*: “Намагаючись з кимось подружитися, не йдіть на компроміс зі своїми нормами. Якщо ваші друзі переконують вас робити щось неправильно, відстоюйте правду, навіть якщо ви це робите наодинці. Можливо, вам доведеться знайти інших друзів, які будуть підтримувати вас у дотриманні заповідей. Приймаючи такі рішення, прагніть проводу Святого Духа” ([2011], с. 16).

Ось лише кілька прикладів молодих людей, друзі яких почали вмовляти їх іти невірним шляхом.

Якщо подруга, яка раніше дотримувалася високих норм, сповзає все нижче, що вам робити?

Все стане на свої місця

“У мене була подруга, яка почала заохочувати мене нехтувати нормами, і якийсь час я піддавалася. Зрештою я вирішила, що так далі не може бути, і я не дозволю їй більше впливати на мене. Я молилася, щоб мати силу і скерування, і оскільки я знову жила так, як я знала, мені слід жити, то отримала скерування, якого просила. З часом я перестала проводити час з нею, і упродовж місяців, які минали, моє свідчення дуже зміцнилося. Те, з ким ви дружите, *безсумнівно* впливатиме на вашу здатність жити за євангельським вченням”.

*Маргарет Деніз К., 17 років,
шт. Юта, США*

Продовжуйте надіятися

“На початку навчання в середніх класах я познайомилася з членом Церкви, який був духовно дуже сильним. Він був носієм Ааронового священства і, як здавалося, показував хороший приклад людини, яка живе за євангелією. Ми подружилися і багато розмовляли про Церкву. Коли ми стали дорослішими, його характер і здатність дотримуватися норм почали занепадати. Хоча ми ніби продовжували дружити, він спілкувався з іншими людьми, які справляли не дуже позитивний вплив. Я чула, що він часто лається і розповідає аморальні жарти та інші неналежні речі. Серед його друзів були атеїсти, які непристойно

відгукувалися про “мормонізм”.

Потім він звик пити чай, а у 13 років почав зустрічатися з дівчиною.

Я не знала, що робити. Я намагалася кілька разів по-дружньому поговорити з ним про своє занепокоєння, але він ні про що не хотів чути. Все ж я не здавалася. Я дотримувалася своїх норм і намагалася бути для нього прикладом. Я не хотіла припинити з ним дружбу, але оскільки все дуже погіршилося, я почала схилитися до думки, що так буде краще. Згодом я кілька разів ставала на коліна і молилася за його безпеку.

Потім його батько отримав роботу в іншому штаті. Цей майбутній переїзд допоміг моєму другові відкрити очі на все, що він зробив.

ВПЛИВ ДРУЗІВ

“Друзі допомагають визначити ваше майбутнє. Ви намагатиметеся бути, як вони, і перебувати в тих місцях, куди вони вирішать піти. Пам’ятайте, що шлях, яким ми йдемо у цьому житті, веде до того шляху, яким ми будемо простувати в наступному. ...

Друзі, яких ви обираєте, або допоможуть досягнути успіху, або заважатимуть його досягнути”.

President Thomas S. Monson, “In Harm’s Way,” *Ensign*, May 1998, 47.

Усе, що я намагалася сказати йому впродовж трьох років, він раптом зрозумів. Наступні кілька тижнів він старанно працював, щоб якомога більше заглибити своє минуле. Коли я з ним розмовляла, він дякував за мій приклад і готовність ніколи не здаватися у своєму ставленні до нього. Він відчував найбільше щастя за всі минулі роки і по-справжньому зрозумів, що означає бути святим останніх днів.

Якщо хтось із друзів спіткнеться, думаю, що найкращим буде попередити про наслідки його вчинків. Але якщо, як і мій друг, він не послухається, не здавайтеся. Мабуть, саме в такий період йому найбільше потрібен справжній друг. Дотримуйтеся своїх норм, навіть якщо вас будуть спокушати чинити по-іншому. Моліться за нього. Я знаю, що ви можете здобути силу завдяки цьому, і що ви не будете самотні у своїх зусиллях. Легко відчувати, що ти

слабкий і не в своїй тарілці, коли треба відстоювати добро. Але через слабке Господь робитиме великі справи”.

Коллін З., 16 років, шт. Вайомінг, США

Знову-таки, немає однієї відповіді на запитання: “Чи слід мені перестати проводити час зі своїм другом?” Але одне можна сказати напевно: завжди моліться, щоб мати скерування Духа і з готовністю дослухайтеся до Нього. Ваше основне ставлення—це піклування. Піклуйтеся про своє духовне благополуччя і благополуччя свого друга. Піклуйтеся про свій приклад і впливайте на свого друга. Піклуйтеся про те, як ваш друг впливатиме на вас. Оскільки ви маєте віру в люблячу опіку Небесного Батька, ви знайдете відповіді, яких шукаєте. ■

МИЛУВАТИСЯ КРАЄВИДОМ І ДІЛИТИСЯ КНИГОЮ МОРМОНА

Коли я служив місіонером у невеличкому містечку в Уельсі, ми з напарником проповідували на вулиці, яка вела до одного з численних пагорбів у тій місцевості. Був теплий літній день.

Коли ми дійшли до вершини пагорба, то побачили прекрасну панораму і вирішили зробити невеличку перерву, аби насолодитися краєвидом і набратися сил.

Коли я вийняв з рюкзака апельсин, то побачив жінку-китайку, яка піднімалася пагорбом. Я не знаю, чому, але помахав їй рукою. Вона радо відповіла на мій жест і підійшла, щоб сісти біля нас. Ми почали розмовляти, і вона розповіла, що прийшла на пагорб, аби помилуватися краєвидом, тому що він нагадував їй про Бога і Його любов до неї. Вона також сказала нам, що готується повертатися до Китаю, коли робота в Уельсі закінчиться.

Вона погодилася на роботу, вірячи, що Бог дав їй з причини, яку вона не знала.

Невдовзі після нашої першої зустрічі ми почали навчати її в домі одного з новонавернених членів Церкви і разом пережили багато духовних моментів. Один з них запам'ятався найбільше. Ми подарували жінці Книгу Мормона китайською мовою, написавши в ній свої свідчення. Дух був такий сильний, що вона почала плакати.

Невдовзі мене перевели в інший район. На жаль, я не міг повернутися на старе місце служіння, щоб бути на її хрищенні, але мене завжди буде зміцнювати думка про нашу першу зустріч на вершині пагорба.

Юрек Бедер, Німеччина

НАВІКИ РАЗОМ

“Може сім'я святих жити вічно, Так Бог пообіцяв” (“Може сім'я святих жити вічно”, *Гімни*, № 187). Я люблю цю пісню Початкового товариства, яка навчає, що сім'ї можуть бути запечатані на вічність. Я молився, щоб це могло статися і з моєю сім'єю, особливо після того, як помер мій батько.

Нещодавно Господь відповів на мою молитву. Ми з мамою і двома братами змогли поїхати до храму в Манілі, Філіппіни, щоб запечататися з батьком. Тоді ми вперше приїхали до храму разом, і я досі пам'ятаю, яким щастям світилися очі моєї мами і братів. Ми відчували там велику радість.

Я знаю, що храм—це дім Господа, і що ті, хто служить у храмі, мають належне повноваження виконувати священні обряди. Я такий вдячний, що завдяки цим обрядам моя сім'я зможе знову бути з батьком. Оскільки ми ходимо до храму, то намагаємося бути сильнішою сім'єю і докладаємо максимум зусиль, щоб дотримуватися наших завітів, аби ми могли бути разом навіки.

Крісанто Колома, Філіппіни

Що ми знаємо про ДОЗЕМНЕ ЖИТТЯ

Основоположні істини про наше доземне життя благословляють нас розумінням чудових істин.

Норман В. Гарднер

Семінарії та інститути релігії

Молодого чоловіка, який вирішив одружитися замість того, щоб служити на місії, вмовили отримати патріарше благословення. “Під час благословення він отримав відблиск того, ким він був у доземному житті. Він побачив, яким доблесним і впливовим він був, переконуючи інших іти за Христом. Знаючи про те, ким він насправді був, як він міг не служити на місії?”¹ Це один з прикладів того, як знання про доземне життя може впливати на нас.

Легко відповісти на запитання: “Скільки вам років?” Дні народження відміряють вік фізичного тіла. Але насправді ми набагато старші. Кожен з нас “є улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків” з “божествен[ною] природ[ою] і дол[єю]”². До того як було створено наші духовні тіла, кожен з нас існував як “розум”, який “не має початку, і не матиме кінця”³.

Знання про те, що ми є вічними створіннями, які мають небесних батьків, змінює наше життя, допомагаючи бачити себе і своє життя з дійсно вічної перспективи.

У доземному житті нам викладали уроки, за допомогою яких ми підготувалися допомагати Небесному Батькові у здійсненні спасіння Його дітей (див. УЗ 138:56). Ми також мали свободу волі іти за Богом і слухатися Його. Деякі з дітей Батька стали особливими завдяки своїй “надзвичайн[ій] вір[і] і добр[им] діянн[ям]” та були висвячені наперед, тобто їм було дано доручення служити особливим чином на землі (Алма 13:3). Найвеличнішим з тих, хто тоді пішов за Небесним Батьком, був Його першонароджений духовний Син—Ісус Христос, або Єгова, як Його тоді називали.

Пророк Джозеф Сміт пояснював, що ще в нашому доземному

стані ми всі були присутні, коли Бог Батько пояснював план спасіння Своїх дітей. Ми дізналися, що Спасителю доведеться подолати труднощі, пов’язані з умовами земного життя⁴.

Наш Небесний Батько запитав: “Кого Мені послати [Спасителем]?” Ісус Христос відповів: “Ось Я, пошли Мене” (Авраам 3:27). Він був “Улюбленим і Вибраним від початку” Батьком (Мойсей 4:2) і завжди ця роль призначалася саме для Нього. Але Люцифер втрутився і запропонував себе разом з пропозицією знищити свободу волі людини і піднятися вище трону Бога (див. Мойсей 4:1–4). Небесний Батько сказав: “Я пошлю першого” (Авраам 3:27). Люцифер повстав і став Сатаною.

Поділення між духами спричинило війну на небесах. Третина Божих дітей відвернулася від Нього і пішла за Сатаною (див. УЗ 29:36–37). Цим бунтівним духам

було відмовлено в фізичних тілах, їх було скинуто на землю і вони продовжують воювати зі святими Бога (див. Уз 76:25–29). Решта дітей Бога вигукувала від радості, тому що вони могли прийти на землю і тому що Ісуса Христа було обрано подолати гріх і смерть (див. Йов 38:7).

У доземному житті ми отримали знання про євангелію, свідчення і віру в Спасителя та Його Спокуту. Усе це стало важливим захистом і силою у війні на небесах. Ті, хто пішов за Богом, перемогли Сатану і його ангелів “кров’ю Агнця та словом свого засвідчення” (Об’явлення 12:11). Коли ми вивчаємо євангелію і здобуємо свідчення тут, на землі, ми, головним чином, повторно дізнаємося про те, що колись знали і відчували у доземному житті.

Знання про те, що кожен на землі вирішив іти за Спасителем у доземному житті, змінює наше життя, допомагаючи нам у виконанні місіонерської роботи. Як сказав старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Кожна гитина Бога, яка прийшла у земне життя, обрала план Спасителя. Вірте, що, отримавши можливість, вони зроблять це знову”⁵.

Подібно до того як ми не можемо пригадати перші кілька років свого земного життя, нашу пам’ять про доземне життя було забрано. Це було необхідно, аби допомогти нам ходити вірою і готуватися, щоб стати такими, як Він. Але ми можемо бути

впевнені, що ми знали і любили нашого Небесного Батька. Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) пообіцяв: “Ніщо не здивує нас більше, коли ми пройдемо крізь завісу на її інший бік, ніж усвідомлення того, наскільки добре ми знаємо нашого Батька і наскільки знайомим є Його обличчя для нас”⁶.

Знання про те, що Небесний Батько знає і любить нас, змінює наше життя, роблячи наші молитви більш особистими і глибокими.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Неможливо знайти сенс життя, не знаючи вчення про доземне життя. ... Коли ми розуміємо вчення про доземне життя, тоді все стає на своїй місці і з’являється сенс”⁷.

Як розуміння доземного життя благословило вас? ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Рендалл А. Рідд, “Обране покоління”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 57.
2. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 211; див. також *Учення і Завіти* 93:29.
4. Див. *Учення: Джозеф Сміт* [2007], с. 210.
5. Річард Г. Скотт, “Я вам прикладаю дав”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 34.
6. Ezra Taft Benson, “Jesus Christ—Gifts and Expectations,” *Ensign*, Dec. 1988, 6.
7. Boyd K. Packer, “The Mystery of Life,” *Ensign*, Nov. 1983, 18.

НАШЕ ДОЗЕМНЕ ЖИТТЯ

Ось кілька уривків з Писань, що стосуються різних аспектів доземного існування.

Духовні діти

Римлянам 8:16–17

Учення і Завіти 93:23, 29, 33–34

Авраам 3:22–23

Висвячення наперед

Єремія 1:5

Алма 13:3

Учення і Завіти 138:55–56

Ісус Христос— Першонароджений

Іван 1:1–2; 8:56–58; 17:5

1 Петра 1:19–20

Учення і Завіти 93:7, 21

Нарада на небесах

Учення і Завіти 121:32

Мойсей 4:1–4

Авраам 3:24–28

Війна на небесах

Об’явлення 12:4, 7–11

Учення і Завіти 29:36–37

Учення і Завіти 76:25–29

“Нещодавно я втратив близького друга. Як мені подолати смуток?”

Смерть друзів—це одне з найважчих випробувань, які постають перед нами. Скорбота—це природне почуття після такої втрати. Вам сумно, тому що ви дбали про свого друга. “Живіть разом у любові так, щоб оплакувати втрату тих, хто помер” (УЗ 42:45).

Серед важких почуттів, які можуть з’явитися у смутку, це сум, роздратування, безнадія, втома, небажання брати участь у заходах та почуття пригломшеності. Але в той же час люди, які сумують, часто знаходять мир. Коли вони шукають Господа і наближаються до Нього, то отримують Його обіцяння: “Благословенні всі ті, хто тужить, бо вони втішаться” (3 Нефій 12:4). Смуток—болісне почуття, але він зцілює.

Коли ви будете працювати над своїми почуттями, намагайтеся зосереджуватися на позитиві. Плекайте хороші спогади про свого друга. Моліться, щоб відчувати мир і втішення Спасителя. Знаходьте надію в любові, доброті та плані спасіння Небесного Батька.

Почуття смутку не означає, що у вас немає віри. Президент Томас С. Монсон розповідав на генеральній конференції про втрату своєї дружини. Він сказав: “Сказати, що я сумую за нею, це майже нічого не сказати про глибину моїх почуттів”. Потім він говорив про випробування і завершив такими словами: “Ми знаємо, що будуть часи, коли ми відчуватимемо невимовний сум, коли нас охопить смуток і коли наші випробування будуть на межі наших можливостей. Однак такі труднощі дозволяють нам змінитись на краще, перебудувати наше життя у такий спосіб, як навчає нас Небесний Батько” (“Не залиши тебе, й не покину тебе”, *Ліягона*, лист. 2013, сс. 85, 87).

Яким чином смерть вашого друга може надихати вас змінюватися на краще?

Поєднання смутку і віри

Смуток не є чимось поганим. (Однак він може стати поганим, якщо ми постійно

перебуваємо в депресії). Поєднання смутку і віри—це найкращий спосіб пристосуватися до труднощів, які приходять із втратою близької людини. Подумайте про свого друга зараз, коли він знаходиться в духовному світі, і що він там може робити. Він чи вона любить вас і хоче, щоб ви були щасливі. Знання про духовний світ може поглибити ваше розуміння плану спасіння і принести спокій, надію і віру. Не забувайте молитися Небесному Батькові про допомогу. Небесний Батько і Його Син Ісус Христос знають, що саме ви відчуваєте, і допоможуть, якщо ви щиро попросите.

Мері Г., 14 років, шт. Вірджинія, США

Шукайте допомогу в Писаннях

Нещодавно в автомобільній катастрофі трагічно загинула моя хороша подруга.

Я знайшла втіху, звернувшись до Христа. Мені треба було здобути свідчення про Христову любов до кожного з нас. Мені треба було зрозуміти, хто ми такі як діти Бога, а найважливіше, мені треба було зрозуміти Божий план і волю для Його дітей. Коли я звернулася до Нього через Писання, відвідування церкви і церковні матеріали, то змогла

здобути те свідчення й відчути мир та втіху. Особливо допомогли уроки для молоді під назвою “Як я можу знайти втіху, коли помирає небайдужа мені людина?” Усі уривки з Писань, статті і відео у цьому уроці просто дивовижні і змінили моє життя.

Медлін Н., 18 років, шт. Айова, США

Бог любить вашого друга

Хоча може бути важко справлятися зі смутком, план спасіння нашого

Небесного Батька через Святого Духа може втішати вас думкою, що колись ви знову зустрінетеся зі своїм другом. І пам'ятайте, що життя тут, на землі,—це лише дуже коротка мить для нас, під час якої ми пройдемо перевірку і випробування. Небесний Батько забезпечив місце вашому другові. Бог любить Своїх дітей.

Марвін С., 16 років, Метро Маніла, Філіппіни

Будьте щасливі за свого друга

Коли я втрачаю близьких людей, то намагаюся пам'ятати, що в Небесного Батька є план для них і що я знову їх побачу. Ми можемо бути щасливі за них, бо їм більше не треба страждати від скорбот земного життя. Боляче думати, що фізично їх більше немає, але ми можемо чекати на нову зустріч з ними.

Аріадна Т. 19 років, Мехіко, Мексика

ПРО САМОГУБСТВО

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав:

“Акт позбавлення себе життя є справжньою трагедією, тому що цей єдиний акт залишає так багато жертв: по-перше, це людина, яка помирає, крім того—десятки інших: членів сім'ї та друзів, які залишаються. Дехто з них роками переживатиме глибокий біль та збентеження ...

Очевидно, що ми не знаємо всіх обставин кожного самогубства. Лише Господь знає всі подробиці, і Він є Тим, хто судитиме наші вчинки тут, на землі.

Коли Він нас судитиме, я думаю, що Він візьме до уваги все: наші гени і хімічні процеси, стан нашого розуму, наші інтелектуальні здібності, вчення, які ми отримали, традиції наших батьків, наше здоров'я тощо ...

Самогубство—це гріх—дуже тяжкий гріх, однак Господь не судитиме людину, яка його вчинила, лише за сам цей вчинок. Господь розгляне обставини людини і ступінь її відповідальності на час скоєння цього вчинка”.

From “Suicide: Some Things We Know, and Some We Do Not,” *Liahona*, Mar. 1988, 17, 18.

СМЕРТЬ Є СКЛАДОВОЮ БОЖОГО ПЛАНУ

“Мені було важко жити на землі і бачити, як ці юнаки, які служили нам підтримкою і втіхою, збрані від нас у молодому віці. Так, важко було змиритися з цим. Іноді здавалося, що мені легше було б бути самому покликаним звідси, якби на то була воля Бога, однак я знаю, що ми маємо бути спокійними і знати, що це від Бога, і змиритися з Його волею; все гаразд”.

Пророк Джозеф Сміт, *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007)*, с. 179.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Дехто з моїх друзів вважає, що ходити до церкви—це марнування часу. Як мені допомогти їм побачити, що це може бути великим благословенням?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 березня 2015 року naiahona.lds.org, електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org або поштою (див. адресу на с. 3).

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

МИ СУМУЄМО ЗА СОФІЄЮ

*Огорнутий темрявою
і болем, я молився за
благополуччя моєї сестри.*

Фернандо Перальта

У 2012 році я закінчив семінарію і середню школу. У моєму житті відкривався новий світ. Початок року був чудовим, особливо табір для молоді з кількох колів. Я відчував, що Небесний Батько мене благословляє і захищає.

Кілька років тому я вирішив, що буду служити на місії повного дня, тож 2012 рік я планував присвятити заощадженню якомога більшої кількості грошей. Завдяки своїй старшій сестрі Софії я зміг швидко знайти роботу в тій компанії, де вона працювала. 22 лютого ми з Софією поїхали потягом на роботу. День був чудовий, але коли ми приїхали в пункт призначення, я почув страшний шум, а потім все потемніло.

Коли я прийшов до тями, то відчував біль і збентеження. Невже моя земна подорож закінчилася? Я дуже хотів ще залишитися і пережити такі події, як служіння на місії і утворення сім'ї. Тож я молився, просячи Небесного Батька дати мені можливість жити і служити на місії.

Лежачи серед нагромадження уламків потягу, я озирнувся, шукаючи свою сестру, але не міг

її побачити. Нарешті я почув, як пожежники всіх просили заспокоїтися, і я відчув у серці надію. Я молився за благополуччя своєї сестри, бо не знав, де вона. Коли я молився, то відчув глибокий спокій. Мені довелося докласти всіх зусиль, щоб знести біль, але Небесний Батько дав мені необхідну силу.

Через годину я був врятований. Увесь той час я відчував Господа поруч. Коли мене везли до лікарні, щоб оперувати ногу, я постійно думав про свою сестру, гадаючи, що з нею. Але кожного разу, коли я про неї думав, я відчував спокій.

Наступного ранку батьки сказали мені, що Софія загинула в цій аварії. Та новина завдала мені найгострішого болю, який я відчував у своєму житті. Але в той же час, я відчував втіху і вдячність за священні завіти, укладені моїми батьками у храмі під час запечатування нашої сім'ї разом на вічність.

Коли я повернувся додому з лікарні, Господь благословив мою сім'ю за допомогою наших друзів і родичів, які були нашими ангелами, приносячи втіху. Ми завжди будемо

за це вдячні. Дякуючи силі священства, я зміг ходити набагато швидше, ніж сподівався. Я зміг нормально пересуватися уже через кілька місяців.

Євангелія—прекрасна, в якому б аспекті ви її не розглядали. Я такий вдячний за храми і храмові обряди. Я знаю, що Господь приготував для моєї сестри щось священне. Жити без неї нелегко і ніколи не буде легко, але впевненість і спокій, який ми маємо, сильніші за біль, який ми відчуваємо через її відсутність. Ми сумуємо за Софією всім серцем і кожного дня згадуємо її. Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав, що небеса без нашої сім'ї—це не небеса (див. *Between Heaven and Earth* [DVD, 2005]), і я свідчу, що це істина.

Бог любить нас, і Він ніколи не залишить нас самотніми. У книзі Ісаї 54:10 сказано: “Милість Моя не відійде від тебе, і заповіт Мого миру не захитається, каже твій милостивець, Господь”. ■

Автор живе в Буенос-Айресі, Аргентина

Надсилайте відгук про Ліягону на електронну адресу: liahona@ldschurch.org.

“НЕ ПІДДАВАЙТЕСЯ ОБМАНУ САТАНИ, ЩО У ВАС НЕМАЄ ЧАСУ ЧИТАТИ ПИСАННЯ.

Вирішіть знайти час для того, щоб їх вивчати.
Бенкетування словом Бога щодня є важливішим, ніж сон, школа, робота, телепередачі, відеоігри чи соціальні мережі. Вам можливо доведеться переорганізувати свої пріоритети, щоб знайти час для вивчення слова Бога.

Якщо є така необхідність, зробіть це!»

Старійшина Річард Г. Скотт
Кворум Дванадцятьох Апостолів
“Зробіть застосування віри своїм головним пріоритетом”, *Ліягона*, лист. 2014 р., с. 93.

ОСОБЛИВИЙ СВІДОК

Старійшина
Річард Г. Скотт

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Листи від бабусі Уїтл

Коли старійшина Річард Г. Скотт був хлопчиком, його батько не був членом Церкви. Його мати належала до Церкви, але не ходила дуже часто. Коли Річарду виповнилося вісім років, він не охрестився. Тоді прийшла його бабуся Уїтл.

Бабуся Уїтл була дуже хорошим прикладом. Вона допомогла Річарду і його братам дізнатися про те, як важливо охреститися і ходити до церкви. Невдовзі Річард і його старші брати охрестився.

Кожного разу, коли Річард мав виступати в церкві, він

телефонував бабусі Уїтл і просив поділитися ідеями. Невдовзі він поштою отримував лист з виступом, який для нього писала бабуся. Коли він став старшим, вона надсилала лише загальні ідеї, які допомагали йому написати

виступ самостійно. Річард завжди знав, що бабуся Уїтл любить його і любить євангелію.

У коледжі Річард познайомився з іншою людиною, яка показувала гарний приклад. Її звали Джанін. Одного вечора вона сказала: “Коли я вийду заміж, то лише за відданого колишнього місіонера і у храмі”. Річард вирішив молитися про те, чи їхати на місію. Невдовзі і він, і Джанін поїхали на місію. Після повернення додому Річард і Джанін уклали шлюб у храмі Ментай, шт. Юта. ■

Єпископ
Гарі Е. Стівенсон
Верховний єпископ

Настала ваша черга

Минулого року люди по всьому світу спостерігали, як спортсмени з 89 країн змагалися на зимових Олімпійських іграх 2014 року, що відбувалися в Сочі, Росія. Десять з цих спортсменів були членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Троє з них навіть вибороли медалі!

Старанно працюйте

Хочу розповісти про Ноель Пайкус-Пейс, одну з тих

спортсменок, яка є святою останніх днів. Вона брала участь у змаганнях із санного спорту. Уявіть, що ви їдете вперед головою, яка знаходиться дуже близько від поверхні звивистого крижаного треку, на швидкості 145 км на годину на малесеньких санчатах! На Олімпійських іграх Ноель знадобилося лише чотири хвилини—чотири рази по 60 секунд,—щоб виграти свою медаль.

Для Ноель то була не перша

участь в Олімпійських іграх. У 2006 році вона зламала ногу і не змогла завершити участь в олімпіаді. У 2010 році для перемоги їй не вистачило лише десятої долі секунди. Однак вона не здавалася. Вона тренувалася годинами, днями, тижнями і місяцями. На Олімпіаді 2014 року її заїзди були бездоганними! Вона виграла срібну медаль!

Продовжуйте спроби

Крістофер Фогт був членом команди бобслеїстів, який завоював бронзову медаль у заїзді на чотиримісних санях. Він міг здатися після жакливної аварії на Олімпіаді 2010 року. Але, як і Ноель, він продовжував спроби. І також завоював медаль!

Допомагайте іншим

Тора Брайт, сноубордистка з Австралії, теж свята останніх днів, здивувала світ, коли помітила, що американська сноубордистка Келлі Кларк розхвилювалася після невдалої першої спроби. Замість того, щоб зосередитися на своєму виступі, Тора обнімала Келлі, поки та не заспокоїлася. Завдяки цьому простому вияву доброти з боку

Тори кожна з дівчат змогла стояти на подіумі переможців. Тора завоювала срібну медаль, а Келлі—бронзову. Якщо у вас є друг або член сім'ї, якому потрібна підтримка, допоможіть їм також.

Настала ваша черга!

Ваше вічне життя можна порівняти з тим, що відбувалося з цими чотирма спортсменами. Як син або дочка Бога ви жили з Ним. Кожен підготувався, щоб прийти на цю землю лише на короткий час. Ваше життя на землі подібне до чотирьох хвилин, які

мала Ноель. Ваші вчинки тут будуть визначати, чи виграєте ви приз—вічне життя.

Орієнтири для вас

Ноель, Кристофер і Тора мали зробити певні кроки, аби взяти участь в Олімпійських іграх. У вас також є певні орієнтири, що допоможуть повернутися до Небесного Батька. Це хрищення, отримання дару Святого Духа, висвячення у священство, храмові обряди та щотижневе прийняття причастя.

Аби досягнути цих орієнтирів, вам необхідно щодня молитися, вивчати Писання та відвідувати

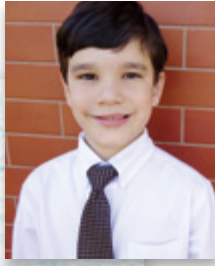
церкву. Виконуйте заповіді, дотримуйтеся укладених завітів та живіть за Господніми нормами. Якщо необхідно покаятися, пам'ятайте про диво Спокути. Небесний Батько не залишить без допомоги.

Пам'ятайте, що ви підготовлені жити в цей час на землі. Це мить вашого виступу. Зараз ваш час! ■

З виступу "Ваші чотири хвилини", Ліягона, трав. 2014, сс. 84–86.

“Це життя є часом ... підготуватися до зустрічі з Богом” (Алма 34:32).

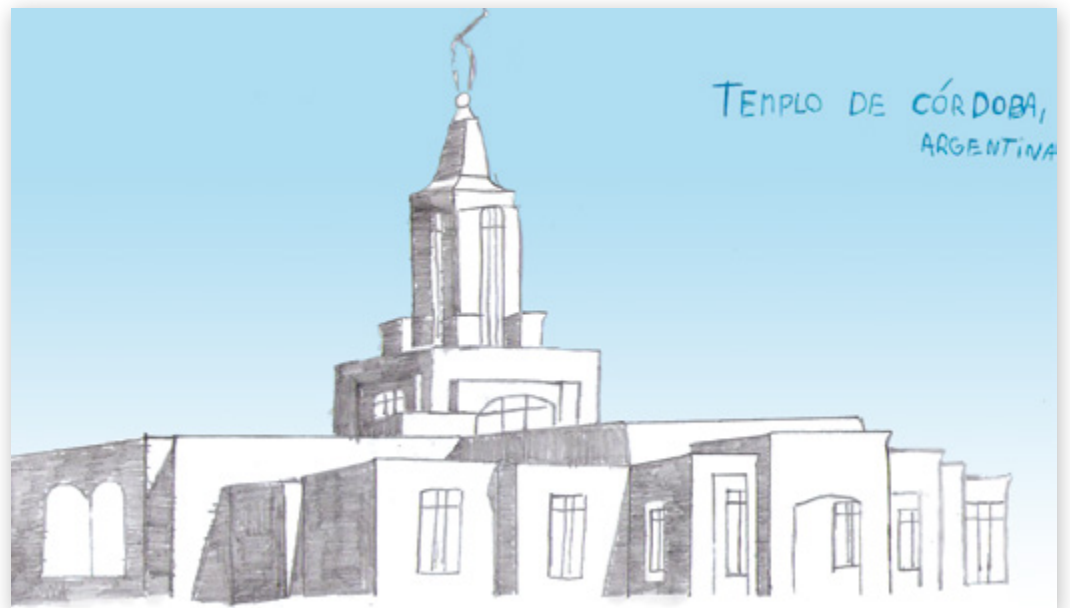
НАША СТОРІНКА

*"Я хочу бути місіонером",
Самуель К., 8 років,
Бразилія.*

*"Сотворіння", Вівіан А., 6 років, Іспанія.
Вівіан каже: "Я дякую Небесному
Батькові за створіння тварин.
Вони прикрашають землю своїми
фарбами і розмаїттям".*

*"Храм у Кордові,
Аргентина", Тісіано С.,
10 років, Аргентина.
Тісіано каже: "Я дуже
хочу, щоб храм якомога
швидше закінчили, щоб
коли мені буде 12 років,
я зміг у нього увійти".*

“Небесний Батько постійно проливає на нас благословення”.

—Президент Дітер Ф. Ухтдорф

З виступу “Радісно жити за євангелією”,
Ліягона, лист., 2014 р., с. 121.

Барбара Хопф

Ґрунтується на справжніх подіях

“Я кожний день стаю на коліна помолитися. Я розмовляю з Небесним Батьком” (“I Pray in Faith,” Children’s Songbook, 14)

“Давай, Фінн. Вже час іти!” — сказав Йоган. Брат Фінна, Йоган, нетерпляче чекав біля вхідних дверей. Він не хотів запізнюватися до школи.

Фінн насупився. Він не хотів іти до школи. Його сім’я щойно переїхала до нового будинку. То був його перший рік у школі, і він ще

ні з ким не встиг подружитися. Він сумував за старими друзями.

“Мені страшно!” — сказав Фінн, підбігаючи до мами. “Навіщо мені йти до школи?”

Мама Фінна обняла його. “Все буде добре. Давай помолимося, — сказала вона. — Завжди є час помолитися”.

Вони стали на коліна і попросили Небесного Батька допомогти Фінну. Тоді Фінн разом з братом пішов до школи. День пройшов трохи краще.

Після того кожного ранку Фінн ставав на коліна і

молився Небесному Батькові, просячи в Нього допомоги.

Поступово все покращувалося. Фінн знайшов друга і більше не боявся. Через якийсь час Фінну почало подобатися в школі.

Одного разу Фінн разом з братом ішов до школи і відчував радість. Він бачив, як світить сонечко. Він думав про цікаві речі, які вивчав. Раптом він зупинився.

“Я щось забув!” — сказав він Йогану. Фінн побіг назад додому.

У мами був занепокоений

Завжди є час ПОМОЛІТИСЯ

*В школі було так важко.
Чи стане коли-небудь легше?*

вигляд, коли він вбіг у дім.

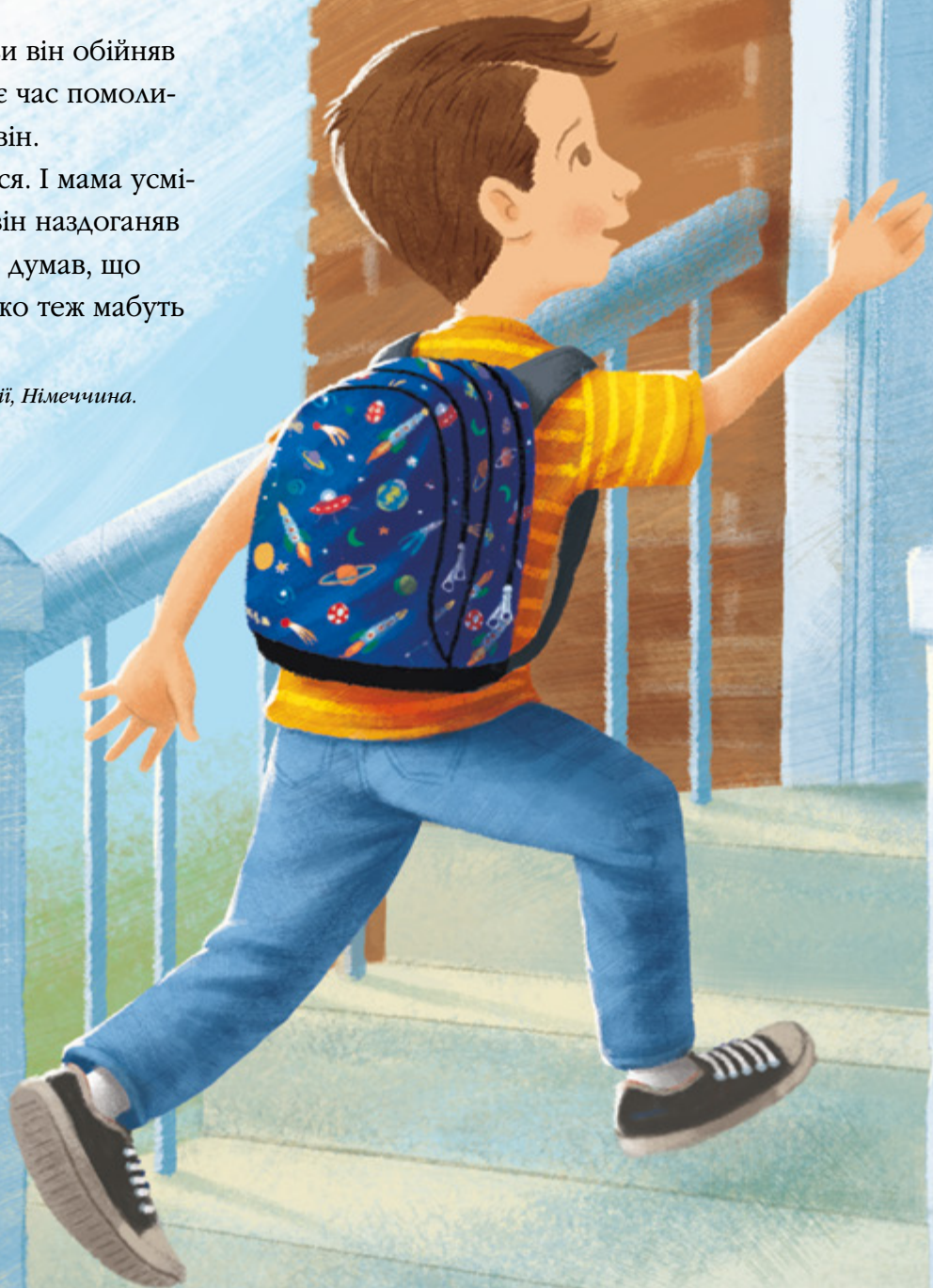
“Що сталося?”— запитала вона.

“Я забув помолитися”— сказав Фінн. Він став на коліна. Він хотів подякувати Небесному Батькові за допомогу.

Після молитви він обійняв маму. “Завжди є час помолитися!”—сказав він.

Фінн усміхався. І мама усміхалася. І коли він наздоганяв свого брата, то думав, що Небесний Батько теж мабуть усміхається. ■

Автор живе в Баварії, Німеччина.

ДОПОМОГТИ НОВІЙ ПОДРУЗІ

Квінлі В.,
9 років,
шт. Міссурі, США

Посередині навчального року в нашому класі з'явилася нова дівчинка. Вона виглядала і розмовляла не так, як усі учні. Вона часто переїжджала з

місця на місце, і їй було важко знайти друзів. У її сім'ї не все було гаразд, і іноді вона приходила до школи в сльозах. Я знала, що хочу спробувати допомогти цій дівчинці, але не знала, що можу зробити, тому що вона не завжди хотіла розмовляти з іншими дітьми. Я молилася про те, що ж мені робити, і змогла відчувати спонукання від Святого Духа, що мені слід просто спробувати

з нею потоваришувати.

Я допомагала їй зі шкільними завданнями і сказала, що наш Небесний Батько дав їй особливі таланти, які вона може використувати і ділитися ними з іншими. Я запропонувала їй погратися зі мною та іншими дітьми під час перерви. Через кілька місяців вона сказала, що я—перша подруга у її житті.

про деякі її таланти. Я сказала, що їй слід бути сміливою і спробувати знайти нових друзів, бо вона може допомагати ще комусь. Я молилася, щоб вона знайшла нову подругу у своїй новій школі і щоб інші діти добре до неї ставилися.

Я знаю, що Небесний Батько любить усіх Своїх дітей, і я вдячна, що Він допомагає нам допомагати одне одному. ■

Будь сміливою!

Їй знову треба було їхати в інше місто, і мені було посправжньому сумно. Я попросила шкільного секретаря надіслати їй листа на нову адресу. У листі я сказала своїй подрузі, що буду за нею сумувати і що вона назавжди залишиться моєю подругою. Я намалювала, як ми удвох гралися і нагадала їй

Коли Ісус христився

(Спрощений варіант)

Благоговійно ♩ = 88-96

Слова і музика
Джінн П. Лоулер

E^b Fm B^b7

1. Ко - ли І - сус хри - стив - ся, У річ - ці, у Йор -
2. Те - пер і я хри - щу - ся, За при - кла - дом І -

E^b C⁷ F⁷ B^b7

да - ні, Бог Бать - ко і Свя - тий Дух Бу - ли при - сут - ні
су - са. За - ну - рен - ням у во - ду, Свя - щен - ства вла - до -

E^b Fm B^b7

там. З не - бес про - мо - вив Бать - ко, Ко - ли І - сус хри -
ю. Я зав - жди бу - ду вір - ним В свя - то - му цар - стві

E^b C⁷ F⁷ B^b7 E^b

стив - ся, І го - лу - бом із не - ба Зій - шов на Нью - го Дух.
Бать - ка І Дух Йо - го на - ві - ки Жи - ви - ти - ме ме - не.

© 1977, 1989, 2014 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.

Цю пісню можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання.

Ця позначка має бути на кожній окремій копії.

Ісус охристився

Ерін Сандерсон і Джин Бінгем

Як би то було, якби можна було побачити хрищення Ісуса? У Новому Завіті розповідається про те, що сталося у той святий день.

“Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад **Йордан** до **Івана**, щоб христитись від нього.

І охристившись Ісус, **зараз вийшов із води**. І ось небо розкрилось, і побачив Іван **Духа**

Божого, що спускався, як голуб, і сходив на Нього.

І ось **голос почувся із неба**: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!” (Матвій 3:13, 16–17).

У той особливий день, коли вас охрестять і конфірмають, ви наслідуете приклад Ісуса Христа. Ви стаєте новою людиною—ви

пообіцяли завжди пам'ятати Ісуса Христа і йти за Ним, ви стаєте членом Його Церкви, ви отримали дар Святого Духа і ви стаєте повністю чистими. Небесний Батько дуже вами задоволений. Хрищення відкриває ворота, що виводять на шлях, який веде назад до Небесного Батька. ■

Автори живуть у штаті Юта, США.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ

Йордан—річка Йордан

Іван—Іван Христитель

зараз вийшов із води—підвівся відразу після того, як Його було повністю занурено у воду

Дух Божий—Святий Дух

спускався, як голуб—опускався так тихо і спокійно, як голуб

голос почувся із неба—голос Небесного Батька

ВИСТУП ПЕРЕД СІМ'ЄЮ

Нехай ті, хто вже охрився, розкажуть, що вони відчували у той особливий день. Вони також можуть розповісти, як намагаються виконувати свої завіти хрищення і як Святий Дух вів, утішав, навчав або застерігав їх.

Пісня: "Коли Ісус хрився" (Ліягона, лют., 2015, с. 73)

Уривки з Писань: Матвій 3:13, 16–17;
Уложення віри 1:4

Відео: Зайдіть на Biblevideos.lds.org, щоб подивитися "Хрищення Ісуса".

ПІДКАЗКА ДЛЯ ВИВЧЕННЯ ПИСАНЬ!

Заучування вірша з Писань може бути легким, як 1, 2, 3.

1. Напишіть кожне слово вірша на різних картках або клаптику паперу. Покладіть картки по порядку і прочитайте вірш вголос.
2. Змішайте картки і знову покладіть їх у правильному порядку. Знову прочитайте вірш.
3. Заберіть одну картку і прочитайте вірш знову. Продовжуйте забирати картки, поки ви не скажете увесь вірш без жодної картки.

А тепер, коли ви запам'ятали вірш, він може бути з вами, куди б ви не пішли!

ЗАПИТАННЯ ДО УРИВКІВ З ПИСАНЬ

Виріжте смужки паперу, подані нижче, і покладіть їх у скриньку. По черзі вибирайте запитання і використовуйте Писання, щоб відповісти на них.

Хто хрив Ісуса? (Матвій 3:13)

Чому Ісус хотів охривитися? (Матвій 3:15; 2 Нефій 31:7, 9)

Чому нам необхідно хривитися? (Іван 3:5)

Що відбулося відразу ж після Ісусового хрищення? (Матвій 3:16–17)

Що означає *занурення*? (УЗ 76:51; Мойсей 6:64–65)

Як отримати дар Святого Духа? (УЗ 33:15)

Що ми обіцяємо, коли хривимося? (Мосія 18:8–13; УЗ 20:37)

Що нам обіцяє Небесний Батько, коли ми хривимося? (УЗ 76:52–56)

Що ми повинні робити після хрищення, щоб мати змогу завжди жити з Небесним Батьком? (2 Нефій 31:18–20)

Виступ Джуліани

Джейн Мак-Брайд Чоейт

Ґрунтується на справжніх подіях

Джуліані було трохи страшно виступати в Початковому товаристві.

Бабуся обняла Джуліану. “Небесний Батько допоможе тобі”,—прошепотіла вона.

Коли настала її черга, Джуліана побачила, що її друзі, вчитель і бабуся з дідусем усміхаються їй. Потім вона виступила.

“Я—Божее дитя. Я показую, що люблю Небесного Батька, коли більше дізнаюся про Ісуса, молюся і допомагаю своїй сім’ї. Я знаю, що Небесний Батько та Ісус Христос люблять мене також. В ім’я Ісуса Христа, амінь”.

Після Початкового товариства Джуліана сильно обняла бабусю. “Мені не було страшно,—сказала вона.—Я знала, що Небесний Батько допомагав мені”. ■

Усі діти Бога

Кожна дитина є особливою дитиною
Бога. Чи можете ви знайти Джуліану?
Скільки дівчаток ви можете нарахувати?
А скільки хлопчиків? Скільки дітей у
смугастому одязі? А скільки дітей у
жовтому? У скількох дітей окуляри?

Старійшина Джозеф Б. Віртлін (1917–2008)

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

ІСТИННА ЛЮБОВ

Любов приводить нас до слави

і величі вічного життя.

Любов—це початок, середина і кінець шляху учнівства. Вона втішає, радить, лікує і заспокоює. Вона веде нас долиною мороку і через завісу смерті. У кінці любов приводить нас до слави і величі вічного життя.

Для мене взірцем чистої любові Христа завжди був пророк Джозеф Сміт. Багато людей запитувало, чому він збирає стільки послідовників і вони не відходять. Його відповідь була такою: “Тому що я володію принципом любові”¹.

Розповідають історію про 14-річного хлопчика. Він прийшов до Наву в пошуках свого брата, який жив неподалік. Юнак прийшов узимку, не маючи ні грошей, ні друзів. Коли він розпитував про свого брата, його привели до великого будинку, який був схожий на готель. Там він зустрів чоловіка, який сказав: “Заходь, синку, я тобі допоможу”.

Хлопець прийняв запрошення і зайшов у будинок, де його нагодували, обіграли й поклали спати.

Наступного дня було дуже холодно, але, незважаючи на це, хлопець був готовий пройти вісім миль до того місця, де знаходився його брат.

Коли господар дому побачив це, то попросив юнака затриматися. Він повідомив, що невдовзі прибуде підвода з кіньми і він зможе поїхати на ній.

Коли хлопчик почав відмовлятися, кажучи, що у нього немає грошей, чоловік попросив не хвилюватися, бо йому допоможуть у будь-якому випадку.

Пізніше хлопець дізнався, що той господар дому був ніхто інший, як Джозеф Сміт, мормонський пророк. Цей хлопець запам’ятав той вияв милосердя на все своє життя².

Нещодавно у передачі *Музика і слово проповіді* за участі Мормонського хору Скинїї, прозвучала історія про літнього чоловіка і жінку, які були одружені вже багато десятиліть. Оскільки дружина поступово втрачала зір, вона більше не могла піклуватися про себе таким чином, як робила це протягом

багатьох років. Не чекаючи, поки його попросять, чоловік почав фарбувати їй нігті.

“Він знав, що вона могла бачити свої нігті, коли підносила їх близько до очей під певним кутом, і це викликало у неї посмішку. Йому подобалося бачити її радісною, тож він продовжував фарбувати їй нігті протягом п’яти років, поки вона не померла”³.

Це і є приклад чистої любові Христа. Іноді найбільша любов виявляється не в драматичних сценах, увіковічених поетами й прозаїками. Часто найвеличніші вияви любові—це прості вияви доброти і турботи до тих, кого ми зустрічаємо на життєвому шляху.

Істинна любов триває вічно. Її терпінню і прощенню немає меж. Вона вірить, сподівається і терпить усе. Це така любов, яку має до нас Небесний Батько. ■

Зі статті “Велика заповідь”, Ліягона, лист. 2007, сс. 28-29.

ПОСИЛАННЯ:

1. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 5:498.
2. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith* (2003), 57.
3. “Selflessness,” Sept. 23, 2007, broadcast of *Music and the Spoken Word*; available at musicandthespokenword.com/spoken-messages.

ПОГЛЯД

Яка виникає проблема, коли ми зосереджуємося на недоліках інших?

“Коли [один] чоловік проходив повз будинок свого сусіда, він помітив серед цього чудового газону поодинокий бур’ян—величезну жовту кульбабу. ... Чому сусід її не вирвав? Хіба він її не побачив? ... Ця поодинока кульбаба надзвичайно занепокоїла його і він прагнув щось з нею зробити. Чи не слід сусіду просто її висмикнути? Або обприскати гербіцидом? Можливо він може й сам таємно прибрати її під покровом ночі. Ці думки повністю заповнили його розум, коли він йшов до свого дому. Він увійшов у свій будинок, навіть не кинувши оком на власний газон перед домом, рясно усіяний сотнями жовтих кульбаб. ... Я не знаю, чому нам так добре вдається діагностувати недоліки інших людей і прописувати засоби від них, тоді як побачити власні нам часто буває складно”.

Читайте в цьому номері

ДЛЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

МІЦНІ ВЕСЛА,
МІЦНІ СВДЧЕННЯ У
Французькій Полінезії

Цей молодий чоловік значну частину свого життя присвячує заняттям греблюю. Він розповідає про аналогії, які знаходить між своїм улюбленим видом спорту і євангелією.

с.46

ДЛЯ МОЛОДІ

с.48

ДИВІТЬСЯ НА БОГА КОЖНОГО ДНЯ

Дізнайтеся, чому так важливо щодня покладатися на Господа і як це допомагає нам розвивати віру в Нього день за днем.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Настала ваша черга

Так само як спортсмени, які брали участь в Олімпійських іграх, нам потрібно використовувати наш час на землі для підготовки.

с.66